

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 182

Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor

Sessió 6, dilluns 11 de febrer de 2019

Presidència de l'I. Sr. Ferran Civit i Martí

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Mònica Guiteras Blaya, membre de l'Observatori del Deute de la Globalització, de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, cofundadora del grup Cas Castor i experta en finançament i relació amb el Banc Europeu d'Inversions 357-00354/12	4
Compareixença d'Asun Cirera, advocada 357-00356/12	8
Compareixença de Maria Campuzano, membre de l'Aliança contra la Pobresa Energètica 357-00355/12	11
Compareixença d'una representació de l'Observatori de l'Ebre 357-00357/12	15

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 6 de la CIPC

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (CIPC) s'obre a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix Ferran Civit i Martí, acompanyat del vicepresident, Narcís Clara i Lloret, i del secretari Lucas Silvano Ferro Solé. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Francisco Javier Domínguez Serrano, pel G. P. de Ciutadans; Mònica Sales de la Cruz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Irene Fornós i Curto i J. Lluís Salvadó i Tenesa, pel G. P. Republicà; Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Maria Sirvent i Escrig, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió la membre de l'Observatori del Deute de la Globalització Mònica Guiteras Blaya; la membre de l'Aliança contra la Pobresa Energètica Maria Campuzano; l'advocada Asun Cirera, i el director de l'Observatori de l'Ebre, David Altadill Felip, acompanyat de la membre de l'Observatori de l'Ebre Estefania Blanch Llosa.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Mònica Guiteras Blaya, membre de l'Observatori del Deute de la Globalització, de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, cofundadora del grup Cas Castor i experta en finançament i relació amb el Banc Europeu d'Inversions, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00354/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

2. Compareixença de Maria Campuzano, membre de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00355/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

3. Compareixença d'Asun Cirera, advocada, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00356/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

4. Compareixença d'una representació de l'Observatori de l'Ebre davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00357/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

El president

Bon dia de nou.

Moltíssimes gràcies a les que tenim avui aquí a la taula, que, a més a més, jo crec que la diputada i portaveu del Subgrup de la CUP - Crida Constituent també estarà contenta perquè és una llarga reivindicació que ha tingut. Per desgràcia, no crec que es repeteixi aquesta situació de tenir el cent per cent de dones, però cal dir, també, que ens ha demanat, el director de l'Observatori de l'Ebre, doncs, que acompanya la senyora Blanch, d'intervenir cinc minuts breument durant la seva intervenció. Falten un parell de grups parlamentaris i un subgrup, però, si de cas, comencem per respecte als que han vingut. També moltíssimes gràcies als que esteu ara de públic. L'ordre seria, per les persones que compareixen, aniríem, començaríem pel més a prop a la presidència fins al final; per tant, començaria la senyora Mònica Guiteras, després la senyora Maria Campuzano, després la senyora Asun Cirera i després la representació de l'Observatori de l'Ebre. Els recordo que ho faríem tot seguit; tenen vint minuts màxim per compareixença. Després, serien els grups, i, després, si fos pertinent, si hi hagués una altra intervenció de rèplica, doncs, tornaríem a obrir un altre torn. Els demano tant a les compareixents com també als grups parlamentaris, doncs, que siguin àgils, tots plegats, perquè, molt sovint, els posicionaments, sobretot dels partits, ja els hem fet, ja sabem tots quins són, i bàsicament se centrin a fer preguntes.

Compareixença de Mònica Guiteras Blaya, membre de l'Observatori del Deute de la Globalització, de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, cofundadora del grup Cas Castor i experta en finançament i relació amb el Banc Europeu d'Inversions

357-00354/12

Per tant, dit això, ara que ja tenen el portaveu del Grup Socialistes, donaríem la paraula a la senyora Guiteras en nom de l'Observatori del Deute de la Globalització i de l'Aliança contra la Pobresa Energètica per parlar del cas Castor. Té vint minuts; endavant. Gràcies.

Mònica Guiteras Blaya (membre de l'Observatori del Deute de la Globalització)

Sí?, moltes gràcies. En primer lloc, doncs, agrair la invitació que, des d'aquesta comissió, se'ns ha fet. Jo soc membre de l'Observatori del Deute de la Globalització i centraré la meva exposició en dues parts essencials, no?: d'una banda, el que hem estudiat des de l'observatori, que és el projecte Castor com a projecte energètic que ha generat un deute il·legítim per a la ciutadania, però també com a cas de financerització de les infraestructures, és a dir, un cas en el que l'esfera financera és el que ha acabat permeant tota la lògica del projecte.

No aprofundiré en el llarg procés, no?, pel qual ha passat el projecte, perquè entenc que diferents persones que ja han comparegut s'han encarregat d'això, però sí que parlaré de les fases per les que ha passat el deute d'aquest projecte i també de la participació d'un actor que em sembla molt important, que és el Banc Europeu d'Inversions, així com els escenaris que no van ser suficientment explorats en el moment en què la promotora Escal UGS va renunciar a la concessió i se la va indemnitzar amb 1.350 milions d'euros.

Nosaltres, des de l'Observatori del Deute de la Globalització, vam començar a estudiar el projecte Castor el juliol de 2013, previ als terratrèmols, perquè va ser el moment en el qual el Banc Europeu d'Inversions va entrar en la fotografia, no?, per refinançar el deute d'aquest projecte. Després, els terratrèmols, com tots coneixeu, no?, es van donar uns mesos més tard, a la tardor d'aquell mateix any 2013. I, també, a part dels terratrèmols, que és el que més va visibilitzar aquest projecte per gran part de la ciutadania, òbviament no la del territori, que ja ho coneixia molt bé, va ser també aquest deute generat, que, finalment, doncs, jo crec que l'opinió pública té molt clar que no li pertoca pagar, però que, en definitiva, és el que, no?, en els últims anys hem estat fent.

Sí que és veritat que el que ha estat menys conegut d'aquest projecte és aquesta vessant europea, no?, aquest finançament del Banc Europeu d'Inversions i el mecanisme financer que va fer possible aquest refinançament, que és la iniciativa de bons de projectes, *project bond initiative*. Es tracta d'un projecte que, a través d'aquest mecanisme i d'altres, no?, ha estat apuntalat a diferents nivells a escala europea amb aquesta participació del BEI, del Banc Europeu d'Inversions, que, dins de la voluntat de la Comissió Europea de crear un mercat únic en els sectors del gas i de l'electricitat, incloïa aquest projecte com un element més per garantir la seguretat energètica entesa com la necessitat de diversificar en les fonts energètiques i la importació del gas del sud d'Europa, però també els reservoris de gas, que estaven plantejats per proveir pics de demanda, i, en la pràctica, s'utilitzaven també per comprar gas a l'estiu a un preu inferior i vendre'l a l'hivern a un preu més car. Aquesta «seguretat energètica», que la faig entre cometes, perquè pensem que, en realitat, és un concepte que no qüestiona l'explotació de combustibles fòssils com el gas, i que, tot i que implica l'extracció d'un recurs que és finit, a més a més té un greu impacte en el medi ambient i en el territori i comporta sovint la violació de drets humans a països no tan llunyans, no?

També a escala estatal, estava apuntalat a través de la famosa clàusula 14, que és la que permetia aquest dret a la indemnització. I podríem dir també que, a escala autonòmica, després del canvi de límits marítims a través d'una correcció d'errors del BOE, que entenc que en alguna de les altres compareixences ja s'ha esmentat, doncs, també, d'alguna manera, aquest canvi pel que fa a competències i el pas o l'entrada en escena de l'Administració del País Valencià va canviar també les regles del joc.

Les fases per les que ha passat aquest deute, en primer lloc, doncs, seria un primer moment en el que, quan s'aprova aquesta infraestructura, es demana un préstec al voltant d'uns 800 milions d'euros, que el que es fa és un consorci de bancs per poder aprovar aquest deute, a pagar durant set anys, no? Aquest és el primer moment en el qual diguéssim que podríem pensar que aquesta quantitat de diners a tornar en aquest curt temps, doncs, podria sorprendre en un primer moment, no? Però és que el que passa després és que, efectivament, aquest deute s'ha de refinançar, és necessari que es refinanci. I això no ho pot fer qualsevol actor; per això aquí entra en joc el Banc Europeu d'Inversions, que, a més, fa un refinançament a través d'aquest mecanisme que us comentava, que és el *project bond initiative*, la iniciativa de bons de projectes. I aquest deute que dèiem d'uns 800 milions d'euros passa a ser l'emissió de bons per valor de 1.434 milions d'euros, aquest cop a amortitzar en vint-i-un anys i mig, molt lluny dels set anys que en un inici estàvem parlant, no?

En els dos casos, el deutor és la promotora, Escal UGS, però veurem com, finalment, en l'última fase que comentaré, doncs, el deutor passa a ser la ciutadania. Aquest refinançament el que pretén fer és atraure els inversors privats a través d'un repartiment de la prioritització en el pagament del deute. Es divideix el tram que ells anomenen «deute sènior» i l'altre tram que ells anomenen «deute subordinat». El deute subordinat, com la seva paraula indica, està subordinat a l'altra part del deute que és la que té prioritat en el cobrament. Això fa que el Banc Europeu d'Inversions, en quedar-se la part del deute subordinada, atragui altres inversors a entrar en joc, i augmenta així també la qualificació creditícia que tenen aquests bons. Sense aquest canvi en la qualificació creditícia, sense aquesta entrada en joc d'un actor com el Banc Europeu d'Inversions, tots els actors que entren en joc a comprar aquests bons que es posen a disposició, doncs, d'una altra manera no haguessin entrat en aquesta jugada financera.

Després de l'emissió d'aquests bons va ser, no?, aquella tardor, com dèiem, quan es van produir els terratrèmols, i, diguéssim, no només els terratrèmols, sinó tot plegat, tota aquesta infraestructura financera, doncs, va començar a trontollar. El reial decret d'indemnització, no?, el famós reial decret que va indemnitzar Florentino Pérez és, en realitat, la tercera fase d'aquest deute, és el refinançament; o sigui, és el refinançament del refinançament, perquè passa a ser, el deutor, la ciutadania, ja no és Escal UGS, els deutors ara som la ciutadania, i, a més a més, aquest deute que teníem repartit en bons, els 1.400 i escaig milions d'euros que era a vint-i-un anys i mig ara ja s'ha de pagar a trenta anys. Augmentem els terminis, i, per tant, augmentem els anys durant els quals es pagaran els interessos i engreixem així un deute i una bombolla que no para de créixer. L'interès que és associat a aquesta nova fase en el deute del Castor és ja el 4,2 per cent, i que des de l'observatori, doncs, hem calculat que pot fer que la xifra de la indemnització es dispari fins als 3.280.000 euros, a més a més, no?, sense comptar els costos de manteniment de les instal·lacions a càrrec d'Enagas.

Nosaltres, aquí, una de les coses que també vam denunciar, no?, quan la promotora va presentar la renúncia del projecte per no seguir-ne sent la concessionària, el que tenia era una data, un *deadline*, de pagar als bonistes a finals de 2014, novembre de 2014, però, en realitat, aquest pagament només estava assegurat en la mesura en què l'Estat aprovés, acceptés aquesta renúncia i aprovés un reial decret on activés

tot el mecanisme de pagament a ACS, que és la principal accionista d'Escal UGS, la promotora.

De fet, segons el prospecte d'emissió de bons..., no?, aquest 30 de novembre de 2014 que apareixia allà com a data límit per la posada en marxa de les instal·lacions, ja deia que una possibilitat era que aquesta compensació no es donés. És a dir, no era tan clar que això fos així; era un dels escenaris, però els bonistes sabien, tenien en el... O sigui, els bonistes sabien més que nosaltres, d'alguna manera, no? Els bonistes sabien que hi havia un escenari possible que era que el Govern espanyol no aprovés, no acceptés aquesta renúncia, al·legant, no?, doncs, que la promotora no havia complert totes les seves obligacions.

Una de les conseqüències que això hagués tingut és que ACS hauria d'haver tornat els bons, tot aquest pagament, sense tenir assegurada la compensació. És a dir, ACS, Escal UGS hagués estat exposada, cosa que mai va estar-hi, no? Quan Escal UGS va anunciar la seva renúncia, a més a més, no?, el Govern va deixar enrere la lentitud que havia caracteritzat fins ara aquest procés. Des que hi van haver els terratrèmols, hi va haver molta incertesa, des del territori ho saben bé, tot va trigar molt en avançar, però sabem que la compensació, doncs, no va estar caracteritzada per la lentitud, sinó més aviat per aquesta celeritat que el mateix Tribunal Constitucional ha denunciat, no?

Quins són els escenaris que nosaltres creiem que no van ser suficientment explorats? I, finalment, la decisió que es va prendre des del Govern espanyol va ser la que més exposava la ciutadania, no? Doncs nosaltres creiem que, si el Govern no hagués acceptat aquesta petició d'Escal UGS de renunciar a les instal·lacions del Castor, podria haver posat èmfasi en l'apartat de la concessió, en el qual s'especifica que, fins i tot, si hi hagués compensació, aquesta seria sense perjudici d'altres responsabilitats que pugui tenir l'empresa concessionària, no? Podria haver impulsat una moratòria en el pagament del deute; podria haver impulsat un judici als responsables, no? El que hi ha hagut posteriorment han estat, d'una banda, judicis o impulsats per la ciutadania o judicis que estan prenent tant de temps que se'ls passen d'un jutge a l'altre, no? Cap jutge vol assumir aquesta causa.

També creiem que si s'hagués considerat que Escal no havia complert amb totes les seves obligacions, no?, doncs, el tancament de la plataforma s'hagués donat per la violació d'aquestes mateixes obligacions, i, per tant, el desmantellament hauria hagut de córrer a càrrec de l'empresa promotora. Aquesta opció que us comento, a més a més, s'esmenta també en el prospecte d'emissió de bons, com us deia, els bonistes tenien més informació que nosaltres, sabien que una opció era que l'Estat espanyol li digués a la promotora que no ho havia fet bé i que, per tant, havia de pagar el desmantellament de les instal·lacions. Podria haver-se lluitat també per una quitança del deute, no?, però cap d'aquestes coses va fer-se. I, com deia, l'escenari que finalment es va escollir era aquell que assegurava la manera més ràpida que ACS, Escal UGS, no quedés exposada.

Quins són, també –ja per anar acabant–, els elements de responsabilitat que nosaltres creiem que té tant la promotora, no?, com el Banc Europeu d'Inversions? I és que no podem oblidar que el Banc Europeu d'Inversions és un banc públic i que, com a tal, cal que sigui responsable dels projectes que finança sense separar la responsabilitat tècnica de la responsabilitat econòmica. Creiem, també, que aquesta responsabilitat és compartida amb els estats membres que aporten els fons d'aquest banc públic i que cal que el BEI prengui decisions responsables i respongui quan els projectes que finança fracassen, cosa que, en aquest cas, doncs, no hi ha hagut cap tipus de resposta, no?

També és important entendre que el BEI és el braç financer de la Comissió Europea i que, per tant, el que acaba passant moltes vegades és que el BEI permet que es financin les prioritats de la comissió i normalment amb celeritat, no?, que és el

que moltes vegades no ens cal. No ens cal anar ràpid quan estan en joc les vides de la gent, quan estan en joc els impactes en el territori.

Una altra qüestió a destacar en aquesta participació del Banc Europeu d'Inversions és que, en realitat, els bonistes no han perdut ni un sol cèntim, només han perdut els futurs beneficis. El BEI estava publicitant en la seva web que els bons sènior, aquells que us explicava abans que tenen prioritat en el pagament, havien estat pagats en la seva totalitat, no?, que a tothom se li havia tornat allò que havia aportat. Però és que, en realitat, què hagués passat si l'Estat espanyol no hagués cobert la indemnització a través de la ciutadania? ACS hagués hagut de pagar els bonistes de la seva butxaca, però, si no hagués pogut, el BEI, amb els nostres diners també, hagués hagut d'avançar-la a través del deute subordinat, no?, als bonistes que tenien el deute sènior. Per tant, el BEI ha de ser responsable del seus fons, ja siguin, aquests fons, propis o provinents de diner públic dels estats membres de la Unió Europea, ja que, sense el seu suport, projectes com aquest no haguessin tirat endavant.

Veiem també, finalment –per anar acabant–, que els dos actors públics, el BEI i l'Estat espanyol són els que generen confiança per a la inversió i la fan atractiva, ja sigui a través del refinançament del deute, com a través de clàusules com la clàusula 14, i que els bons augmenten la seva qualificació creditícia gràcies a això, si no, no serien atractives pels mercats financers, no? I que, com deia abans, no?, els bonistes tenien totes les de guanyar: si sortia bé, tenien el retorn de la inversió més els interessos; si sortia malament, se'ls tornava, com a mínim, la inversió inicial.

El mecanisme de queixes del BEI tampoc ha estat a l'alçada de les circumstàncies. En el seu informe preliminar sobre la qüestió, d'alguna manera, s'expulsava de la responsabilitat que li pertoca. I, en l'informe final que han emès, reconeix alguns errors, però, sobretot, diu que en tot moment s'ha refiat de l'estat membre que impulsava aquest projecte, no? Per tant, aquí, diguéssim, una confiança cega que tampoc entenem, perquè, al final, el BEI, com deia, és un banc públic, i això requereix la responsabilitat que hi va associada.

Pensem, per tant, que no hi ha hagut cap tipus de responsabilitat per part de la promotora i tampoc del banc que ha fet possible aquest projecte; que, a més a més, es tracta d'un projecte innecessari, no només els informes de la Comissió Nacional de l'Energia ja l'any 2013 ho deien, sinó que, a dia d'avui, la mateixa ministra per la Transició Ecològica ho reconeix, no?: el projecte Castor no és necessari. Es van fer projeccions a l'alça sobre la demanda del gas que no s'han acomplert.

D'altra banda, també sabem, per part de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia, que es va caracteritzar tot el procés per ser antidemocràtic, no? L'anomenada «consulta pública» mai va ser tal, la informació va estar disponible durant molt poc temps, o moltes vegades en anglès, etcètera. La qüestió, també, de que es tracta d'un projecte que només fa que aprofundir en el cademat energètic, no? Quan prenem decisions sobre les infraestructures energètiques dels propers anys el que fem és emmanillar-nos i deixar d'estar invertint aquests diners en un model renovable i democràtic; i també, que acabem promovent, no?, els interessos de grans capitals sense prioritzar en realitat el que són les necessitats veritables de la gent, de les quals també entenc que després la Maria Campuzano podrà parlar des de la visió de les afectades.

Tinc dos minuts? (*Veus de fons.*) En definitiva, si aquesta comissió pot servir per alguna cosa, creiem que la política energètica i d'infraestructures, i sent conscients que hi ha una part de competència estatal, no?, però pensem que cal que sigui crítica i que confronti d'una vegada la lògica de les infraestructures imposades que estan al servei dels mercats financers i que les posi al servei de les necessitats reals de la població, sense que aquesta acabi assumint-ne el risc. També em sembla essencial que plantegem els principis i polítiques necessàries per a la reparació del que ha significat aquest cas i per a la no repetició de casos similars, perquè sabem que no és

un cas aïllat, perquè la lògica i els mecanismes que han fet possible aquest projecte, doncs, molts d'ells segueixen vigents.

I que, en definitiva, es tracta d'una pèrdua de sobirania a molts nivells, no? El cas Castor ha implicat un impacte socioambiental molt important, però també, no ho podem oblidar, un impacte econòmic en els consumidors i consumidores del gas, però no només ells, sinó també tots aquells productes que estan vinculats a un subministrament bàsic com és el gas. També es produeix molta electricitat utilitzant aquest gas, i, per tant, al final, és el peix que es mossega la cua, no? No són només les consumidores del gas qui estan pagant això; som totes.

Cal que protegim les persones i el territori i que escoltem aquelles que pateixen en primera persona els impactes del model energètic i de les infraestructures, i que acabem amb fórmules com les que he explicat, que el que fan és assegurar el lucre d'uns pocs assegurant aquests negocis, posant el risc sobre la població. L'energia i les infraestructures considerem que han d'estar per garantir unes vides més dignes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Guiteras. A més a més, ha anat a temps, tot i que sé que hi ha moltes coses que han quedat al tinter, per tant, tindrà..., a la segona ronda podrà continuar intervenint. Igualment, també recordo a totes les compareixents que qualsevol documentació, així com les seves intervencions, ens ho poden enviar i ho faríem arribar a la resta de grups.

Compareixença d'Asun Cirera, advocada

357-00356/12

Ara seria el torn de la senyora Asun Cirera, que és advocada. Endavant.

Asun Cirera (advocada)

Bé, bona tarda a tots els assistents. Gràcies per la invitació a poder exposar, doncs, la nostra experiència en el tema del projecte Castor. El meu nom és Asun Cirera; jo soc advocada, estic especialitzada, entre altres coses, en temes de comerç internacional i contractació internacional, i això m'ha portat a ser també coneixedora del dret europeu de la competència. La meva participació en aquest, o la meva relació amb el projecte Castor va ser estrictament relacionada amb un encàrrec professional per part de les patronals Cecot, del Centre Metallúrgic i del Consejo Inter-textil Español per estudiar, i, en el seu cas, formular una denúncia per ajuts d'estat davant de la Comissió Europea a Brussel·les.

Per tant, la meva intervenció professional va ser estrictament limitada a analitzar el cas del projecte Castor des del punt de vista del dret europeu de la competència. Primer exposaré breument com va transcórrer aquest procediment i una mica les conclusions que vam tenir, i després entraré en algun argument de fons que crec que potser és rellevant des del punt de vista jurídic i per a aquesta comissió.

Bé, el procediment d'ajuts d'estat és un procediment de caràcter administratiu, no és un procediment judicial, ni molts menys, i el que es fa en aquest procediment és instar la comissió a que obri una investigació per determinar si algun estat o un estat determinat ha realitzat algun tipus d'actuació que sigui contrària a l'article 107 del Tractat Fundacional de la Unió Europea. I la decisió per part de les denunciants d'utilitzar aquesta via va ser, en certa manera, per instar d'alguna manera a que hi hagués una instància europea que tingués, doncs, l'oportunitat d'investigar unes circumstàncies tan extraordinàries com les que es van donar en aquest cas del Castor.

Bé, un cop estudiats els antecedents del cas i la normativa d'aplicació, vam arribar a la conclusió de que, per part de les entitats denunciants, hi havia legitimitat per formular aquesta denúncia i també que es donaven, doncs, els fonaments sufi-

cients com per interposar aquesta denúncia. Concretament, vam considerar que es donaven o que concorrien els requisits que exigeix la normativa europea en matèria de competència, i que són, bàsicament, el fet de que la mesura o l'ajut denunciat té el seu origen en l'Estat, com així va ser, perquè, és a dir, la mesura d'indemnització va ser disposada pel Govern espanyol; a més a més, que aquesta mesura constituïa un avantatge per una empresa privada, en aquest cas per l'empresa concessionària, ja que va rebre una indemnització malgrat la construcció d'una infraestructura que consideràvem, doncs, que no havia funcionat i que era una infraestructura fallida. En tercer lloc, el tercer requisit és que es tracta d'una mesura selectiva; una mesura selectiva perquè la forma en què estava prevista la compensació, i tal com es va desenvolupar tot l'entramat jurídic d'aquest cas, doncs, denotava un cert, diríem, tracte diferent respecte a altres concessions similars. En quart lloc, també enteníem que això, aquesta mesura també afectava el mercat europeu, sobretot el mercat europeu d'infraestructures, i que podia afectar, per tant, la competència i l'entrada d'altres operadors en aquest sector. I, finalment, també vam considerar que era una mesura incompatible amb el mercat interior i que no estava justificada per cap tipus d'interès general o cap objectiu d'interès general.

Per tant, vam preparar la denúncia, i, en suport de tota l'argumentació que vam aportar a la comissió, vam aportar diferents informes, entre ells, l'informe de les Terres de l'Ebre, l'informe que va elaborar també el Síndic de Greuges. Vam fer una recopilació de tot el recull de premsa que s'havia donat fins aquell moment sobre el tema i també vam subministrar o vam proporcionar a la comissió, doncs, tot el conjunt de normativa jurídica que conformava aquest entramat jurídic respecte del cas Castor.

Bé, la denúncia es va presentar el dia 2 de juliol del 2015, i, inicialment, va ser registrada i va haver-hi el que ells anomenaven «una investigació preliminar»; una investigació preliminar que va consistir bàsicament en donar trasllat de les nostres consideracions al Gobierno de España. Llavors, bé, ells van analitzar la denúncia, i, pràcticament més d'un any després d'haver presentat aquesta denúncia, concretament el dia 19 d'octubre del 2016, vàrem rebre una resposta de la Comissió Europea que ens traslladava les alegacions, les consideracions o les observacions que el Govern d'Espanya feia a la nostra denúncia.

Nosaltres vam contestar aquestes consideracions, que diríem que sobretot eren bastant de caire jurídic, i vam tornar a incorporar un nou escrit d'alegacions que vam presentar el 12 de desembre del 2016. Finalment, el 13 de gener del 2017 vam rebre una comunicació de la Comissió Europea en la que se'ns deia, doncs, que, bé, se'ns tornaven a traslladar les consideracions i les alegacions que feia el Govern d'Espanya i que la comissió conclouia de forma preliminar, no definitiva però sí de forma preliminar, que no es donaven suficients bases o raons per continuar amb una investigació més a fons o més completa, llevat que poguéssim, d'alguna manera aportar nous elements o nous fets que portessin la comissió a considerar que, doncs, procedia continuar amb aquesta investigació.

Les denunciants, en aquell moment, van decidir, doncs, esperar esdeveniments i esperar una mica com s'anaven desenvolupant altres accions o procediments judicials que s'havien anat interposant a l'Estat espanyol. El que sí que es va fer, i les denunciants sí que van voler traslladar a la comissió, va ser, doncs, la sentència del Tribunal Constitucional, que, com saben, és una sentència que el que ve a dir, o ve a declarar la inapropiada forma en què es va procedir a la concessió de la compensació, a la indemnització. I aquesta sentència del Tribunal Constitucional es va comunicar, es va posar en coneixement de la comissió malgrat que eren conscients que no era un element o un factor rellevant a efectes del procediment que havíem, nosaltres, instat a la Comissió Europea.

Per tant, la conclusió, des de l'anàlisi del procediment, és que, és a dir, es va presentar la denúncia, es va obrir una investigació preliminar, i la comissió no va arri-

bar a pronunciar-se sobre si hi havia hagut o no hi havia hagut ajut d'estat, perquè va considerar que no hi havia suficients raons per continuar amb el procediment d'investigació llevat que apareguessin nous fets o nous elements que fossin rellevants.

Bé, quant al tema d'arguments de fons, en el que nosaltres evidentment vam fer una exposició, doncs, exposant tota la informació de què disposàvem de totes les entitats que ens va ser subministrada...; vull dir que vam informar la comissió de tots els antecedents i el *background* de tot aquest cas. I potser ressaltaria, quant al tema, quant a l'argumentació de fons que nosaltres vam defensar, sobretot, és que, en tot moment, nosaltres el que vam traslladar a la comissió és que, en el moment en què el Govern d'Espanya decideix ordenar el pagament de la compensació, doncs, que nosaltres consideràvem que no era legalment preceptiu, procedir a aquesta compensació..., en la mesura en què hi havia base jurídica perquè el Govern espanyol s'hagués oposat, o, com a mínim, hagués suspès un pagament tan immediat, sobretot, sobre la base del fet de que la plataforma, en aquell moment, la infraestructura no estava operativa.

I això, per què? Doncs perquè al mateix reial decret de concessió, el Reial decret 855/2008, de 16 de maig, efectivament estava prevista la possibilitat d'extinció de la concessió per renúncia de la concessionària, però sempre que la infraestructura estigués operativa. I això ho estableix a l'article 14. A més a més, hi havia hagut una sentència del Tribunal Suprem, la sentència de 14 d'octubre del 2013, en què, en aquesta sentència, dona per fet també aquesta mateixa interpretació, és a dir, la mateixa sentència literalment el que ens ve a dir és, i ho lleigeixo literalment, diu: «Recordem que aquesta sentència del Tribunal Constitucional el que venia era d'una sentència anterior que havia estat analitzant tota la qüestió relativa a aquella precisió que es contenia en el reial decret sobre si el pagament es podia fer malgrat que hi havia dol i negligència.»

Llavors ja hi va haver un pronunciament, diríem, en ocasió d'aquesta sentència, i, concretament, i ho lleigeixo literalment, el Tribunal Suprem va dir: «En efecto, ha de tenerse en cuenta que la previsión última del último párrafo del artículo 14 del Real decreto 855/2008 es la caducidad o extinción en la que revierten al Estado instalaciones operativas que, por tanto, podrán todavía prestar servicio una vez procedida la reversión.» És a dir que, nosaltres, el que vam traslladar és que, per una banda, teníem el reial decret i després teníem una prèvia interpretació del Tribunal Suprem d'aquest reial decret. Per tant, nosaltres consideràvem que era un element molt rellevant el fet de que el pagament es va fer quan la infraestructura no estava operativa.

Bé, aquestes alegacions varen ser contestades pel Gobierno de España en el sentit de dir que la infraestructura sí que estava operativa, al·legant, simplement, que s'havia aconseguit una llicència provisional de funcionament, o sigui, obviant que, *de facto*, la infraestructura no estava operativa; això, per una banda. I una altra qüestió que es va al·legar és que la indemnització no és que es pagués sobre la base del reial decret de concessió sinó que es va pagar sobre una ordre ministerial, l'Ordre ministerial 3995/2006, per la que es reconeix la retribució dels magatzems subterranis. El que passa és que, en aquesta ordre, no es diu res de si la..., així com en el decret de concessió sí que especifica que la plataforma ha d'estar operativa, en l'ordre ministerial no es diu res sobre si la infraestructura ha d'estar operativa o no. El que passa que és una ordre ministerial que, des del nostre punt de vista jurídic, no entra en aquesta qüestió perquè no regula aquest aspecte, és a dir, no regula com s'ha de fer aquesta indemnització, simplement regula, doncs, que els concessionaris tenen dret a una retribució, a un reconeixement de la inversió i a uns terminis durant els quals s'ha de fer aquest reconeixement, d'acord? Llavors, en principi, entenem que aquest era un argument que vam també qüestionar, bàsicament perquè el que nosaltres estàvem plantejant amb la denúncia no era tant si hi havia una cobertura legal o no per pagar aquesta indemnització, sinó que nosaltres el que qüestionàvem era que, efectivament, hi havia la possibilitat d'anteposar l'interès general per sobre de l'interès particular, i

hi havia aquesta possibilitat perquè el Govern tenia base jurídica per fer-ho en base a aquestes alegacions que nosaltres vam plantejar. Bé, en definitiva, la qüestió és que el procediment va quedar, diríem, en *stand-by* perquè no va tirar endavant la investigació, sense que hi hagi hagut un pronunciament definitiu sobre...

I, quant al tema aquest que estàvem comentant, és una qüestió una mica jurídica, però la nostra opinió jurídica és que, a veure, si tenim..., admetent –admetent– que l'ordre ministerial que diu el Gobierno per la qual ella va pagar la indemnització no digués res sobre si la infraestructura havia d'estar operativa o no havia d'estar operativa, davant, diríem, d'aquesta falta de previsió, a nosaltres ens sembla, des del nostre punt de vista jurídic, que també pot ser discutible, però és que el que nosaltres entenem en aquest cas és que davant d'interpretar si havia d'estar operativa o no havia d'estar operativa, ja no només per un tema de sentit comú sinó per un tema de principi, d'un principi que tenim en el nostre ordenament jurídic, que és el principi de no permetre l'enriquiment injust, doncs, ens sembla que la interpretació que s'havia de fer era precisament la de considerar que compensar una infraestructura fallida no era la millor forma d'interpretar aquesta ordre ministerial, si és que realment fos aquesta la base sobre la que el Govern va basar la compensació.

I, en principi, poca cosa més. No he entrat en detalls de tota la denúncia, crec que he entrat en analitzar el que he considerat que són els aspectes més rellevants i que pot tenir en consideració aquesta comissió. Si després hi ha alguna qüestió, doncs, encantada la contestaré.

El president

Perfecte. Gràcies, senyora Cirera.

Compareixença de Maria Campuzano, membre de l'Aliança contra la Pobresa Energètica

357-00355/12

Ara seria el torn de la Maria Campuzano, representant de l'Aliança contra la Pobresa Energètica. Endavant.

Maria Campuzano (representant de l'Aliança contra la Pobresa Energètica)

Bona tarda. També agrair la invitació a participar en aquesta Comissió d'Investigació del Projecte Castor. Nosaltres venim a posar veu, no?, a les principals afectades per un sistema que posa per davant els beneficis econòmics de grans multinacionals per sobre dels drets humans. I, de fet, la pobresa energètica és un exemple molt clar, no?, d'un model energètic privatitzat, que exclou els més vulnerables. I, de fet, el projecte Castor el que fa és corroborar i agreujar aquesta situació, no?

A Catalunya estem parlant que més d'un 10 per cent de la població està en situació de pobresa energètica, i això vol dir persones, famílies que tenen problemes per pagar les seves factures de llum, d'aigua i també de gas. I aquí ens hem de plantejar què és el que estem pagant en les nostres factures energètiques, no? I veure com més del 50 per cent del que estem pagant en aquestes factures, dels subministraments bàsics i també en el cas del gas, no és consum, sinó que són molts altres conceptes; conceptes que no són només impostos, sinó conceptes que també són Castor, no?

Llavors, per molts esforços que facin les empreses energètiques com Endesa, com Gas Natural, que ara es diu Naturgy, per fer veure, fer creure a la ciutadania que tenim unes factures transparents, no?, jo estic convençuda que ningú en la seva factura del gas ha vist un concepte especificat que es digui Castor, no? I això ho hem estat pagant durant dos anys a la nostra factura.

Llavors, la idea, una mica, era fer una mica de repàs de com és possible que haguem estat pagant aquest Castor durant dos anys, a través de quins mecanismes s'ha fet això. I, després, entrar a més a quin és l'impacte en les famílies que estan en la situa-

ció de vulnerabilitat, no? Llavors, el 18 de desembre del 2015 s'aprova o es publica en el BOE una ordre per la qual s'estableixen, doncs, els peatges i els cànon associats a les instal·lacions gasistes i de retribució d'activitats regulades el 2016, no? Això no vol dir que abans del 2016, en la factura del gas, no haguem retribuit aquesta infraestructura, perquè sí que ho vam fer, però nosaltres ens centrem a partir del 2016 perquè és quan s'inclou, per primera vegada el pagament del Castor un cop ja sabem, doncs, que és un projecte que ha estat un desastre i ha estat una estafa, no?

Llavors, per què estem pagant el Castor en la nostra factura? Doncs una de les raons, ja s'ha mencionat molt en aquesta comissió, però sí que creiem important recuperar-ho, és per la indemnització del 2014 que es paga a Escal UGS, que era l'empresa promotora del Castor, participada en un 66,6 per cent per ACS, l'empresa de Florentino Pérez, i s'indemnitza el Castor amb aquests 1.350 milions d'euros, que ja hem comentat, quan el projecte no tira endavant pels motius que també ja s'han explicat en aquesta comissió, no? I, a més a més, aquesta indemnització, doncs, es fa en un temps rècord, no?, en trenta dies.

Llavors, l'Estat espanyol, per poder fer aquesta operació, en primer lloc, designa Enagas com a gestora, i, a més a més, demana, doncs, al Banc Santander, a Bankia i a CaixaBank un préstec per poder fer aquest pagament en aquest temps rècord, no? Per tant, no són només els 1.350 milions d'euros, sinó que aquí hi hem d'afegir els interessos dels anys, dels trenta anys, no?, en els que l'Estat espanyol es compromet a tornar aquest préstec. I, per tant, la xifra puja al voltant d'uns 3.280 milions d'euros que l'Estat espanyol, doncs, pretén transferir a la nostra factura del gas, no?

Com ho fan? Ara ho intentaré explicar, no? O sigui, amb aquesta ordre que comentava al principi, del 18 de desembre del 2015, aproximadament dels 1.500 milions d'euros que la ciutadania paga en concepte de peatges en la part regulada de la factura, el 2016, cent són cortesia del projecte Castor, no? Llavors, aquests pagaments a través d'aquests peatges es fan..., no?, n'hi han uns que estan associats als magatzems subterranis de gas. Per al 2016, es preveuen 170 milions d'euros, d'acord? D'aquests cent setanta, cent són Castor, no?

Llavors aquí hi han dos temes interessants. D'una banda, si comparem 2015 amb 2016, els altres conceptes, els altres peatges associats a la factura del 2016 i 2015, doncs, veiem que altres conceptes com retribucions a les regasificadores, la distribució o el transport del gas, més o menys, entre 2015 i 2016, es mantenen, però, en el cas dels magatzems subterranis del gas, es més que duplica, no? Per què? Doncs perquè s'inclou el gas en aquest concepte de magatzems subterranis de gas, no? A més a més, també el 2016, el Govern espanyol diu que la factura del gas baixarà, no? I aquí també és important veure com fan aquesta suposada baixada, no? I és perquè es congelen els peatges, no els associats al Castor, perquè, com deia, aquests sí que s'inclouen, però aquesta pràctica de congelació de peatges ja l'hem vist, de fet, en la factura de la llum, no? Igual que hi ha un dèficit de tarifa en l'electricitat, també hi ha un dèficit de tarifa en el gas, no? I, de fet, la Comissió Nacional de Mercats i la Competència, ja el 2015, explica com aquesta congelació de peatges no fa més que sumar en aquest dèficit, no? Per tant, això es fa el 2016, es congelen els peatges. I això, al final, el que significa és ajornar, no disminuir aquests pagaments. I, a més a més, aquesta pràctica es repeteix també el 2017 i el 2018, no?

Llavors, tornant als 100 milions d'euros, no?, que hem dit que s'inclouen a la factura del 2016 –els intento desgranar una mica. Què són aquests 100 milions d'euros, no? Doncs hi ha una part que fa referència als peatges associats al manteniment de la planta, no? Aquí són al voltant d'uns 16 milions d'euros que es paguen a Enagas, no? Què són aquests 16 milions d'euros? Són més d'1 milió i mig només pel manteniment del mes de desembre de 2014, i 15 milions 700.000 i escaig per tot el manteniment del 2015. I això és el que es paga, aquests més de 16 milions d'euros a Enagas pel manteniment; però, a més a més, hi hem de sumar 4 milions i mig més que es paguen a Escal UGS mentre es produeix el canvi de promotora entre

Escal i Enagas a finals del 2014. Això és entre el 3 d'octubre del 2014 i el 30 de novembre de 2014. És a dir, només per dos mesos de manteniment es paguen a Escal UGS 4 milions i mig, més de 4 milions i mig. I, tot això, en la nostra factura del gas. A més a més, aquí hi hem de sumar els 110 milions d'euros de retribució que rep Escal UGS fins al 2012 més els 1.350 milions d'euros que rep el 2014 en menys de trenta dies, d'acord? O sigui, d'aquests 100 milions d'euros, tenim els 16 que cobra Enagas, els 4 i mig per a aquests dos mesos que cobra Escal UGS i ara ens falten 80 milions d'euros més que són els corresponents als drets de cobrament que tenien el Banc de Santander, Bankia i CaixaBank per haver avançat el pagament de la indemnització a Escal UGS, no? Aquí tenim els 100 milions d'euros del projecte Castor, que, a partir d'aquesta ordre, comencem a pagar aquest deute des de la ciutadania, i, a més a més, amb interessos, no?

Llavors això és així a les ordres de peatge de 2017 i 2018, i el 2019 és la primera vegada que aquests conceptes no apareixen. Per què? Perquè hi ha la sentència del Tribunal Constitucional de desembre del 2017, que també ja s'ha comentat, que paralitza aquesta indemnització a través de la factura del gas, no? Els arguments principals del Tribunal Constitucional jo crec que són interessants també de remarcar, perquè, bàsicament, són: que no està justificada la urgència de pagament, que no està justificat que tot es faci de cop, i, a més a més, que no està justificat que es transfereixi a la factura del gas, que, al final, són els tres principals arguments sobre els que es sustenta el reial decret llei que regula aquesta indemnització, no?

Clar, nosaltres, com a consumidores, tot i que ara mateix estigui aturat el pagament d'aquesta indemnització a través de la factura del gas, no estem tranquil·les. No estem tranquil·les perquè, primer, no sabem si això ens ho tornaran a col·locar d'alguna manera, perquè no ens podem oblidar que tant els bancs com Enagas han denunciat l'Estat per cobrar la seva part, no? I, per altra banda, no estem tranquil·les perquè no sabem si algun dia se'ns tornaran aquests diners que sí que hem avançat a la nostra factura mentre aquest sistema, aquest mecanisme ha estat vigent, no?

És a dir, molt clarament veiem com, amb quina facilitat es transfereix un deute d'un projecte fracassat en les factures, i, per tant, a la ciutadania. I, com deia al principi, evidentment, com això impacta en les famílies que estan patint pobresa energètica, no? Al final, com això accentua encara més la vulnerabilitat dels que més tenen a perdre, no? Veiem com s'estan assegurant negocis als més rics apuntalant-los sobre les esquenes dels més pobres, no? I aquest és l'altre aspecte que, des de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, volíem destacar, doncs, en aquesta compareixença: la indefensió de la ciutadania, i, en especial, de les persones que estan en situació de vulnerabilitat davant d'aquestes grans empreses, no?

Quan parlem de grans empreses, de qui estem parlant, no? En el cas del Castor, doncs, estem parlant d'ACS, de Dandy Energy i d'Enagas, però, en el cas de l'oligopoli energètic, estem parlant del clàssic oligopoli, no?, o sigui, ja ho he dit jo, en el cas del sector energètic, no? I, qui és aquest oligopoli? Doncs és Iberdrola, és Naturgy, és principalment Endesa a Catalunya, no?

Nosaltres, des de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, ja fa cinc anys que estem veient com aquestes empreses estan fent negoci amb un dret bàsic; empreses que parlen de lliure mercat, però en realitat l'acaparen; empreses que parlen de lliure competència, però al final s'atrinxeren en activitats regulades com és la distribució, i empreses que, sempre que els reclamem responsabilitats, la seva excusa a l'oligopoli és que és un mercat regulat, però, precisament, és un mercat regulat que a qui més beneficia és a aquestes empreses, no?

I, clar, aquí podem fer una comparació entre aquest oligopoli energètic i empreses com ACS que comencen fent negoci amb el totxo i acaben fent negoci també amb l'energia, no? I, al final, doncs, és lucrar-se i fer negoci amb necessitats bàsiques de la gent. I això provoca vulneracions de drets humans, perquè, al final, quan parlem de l'energia, és una cosa que és imprescindible per a una vida digna, i el fet

de que estigui en mans privades, en mans d'aquestes grans empreses, doncs, està provocant que no tothom ho pugui pagar, no?

I, a més a més, això genera també, doncs, una diferent vara de mesurar entre uns i altres, no? Hi han diferents velocitats per uns i altres; tenim la dels negocis a gran escala i la de la gent empobrida, no? Tenim la dels negocis, barra lliure de garanties i presses per cobrar indemnitzacions, i la de les més empobrides, que portem més de cinc anys, doncs, de lluita intentant garantir drets bàsics; que fa més de tres anys i mig que en aquest Parlament es va aprovar la Llei 24/2015, d'emergència habitacional contra la pobresa energètica, i encara a dia d'avui no s'han signat els convenis pels quals han de ser les mateixes empreses, aquestes de l'oligopoli, les que han d'assumir els deutes de les famílies que no poden pagar, no? Per tant, són dues velocitats que deixen, al final, enrere la gent més vulnerable, no?

I, precisament per això, també, volíem, perquè s'entengui la magnitud d'aquesta injustícia, posar alguns números i fer unes comparacions, no? L'any 2017 hi havia a l'Estat espanyol 7.785.955 clients de gas. Només a Catalunya, hi han 2.211.174 clients de gas, no? Estem dient un 28 per cent de clients de gas només a Catalunya, no? Doncs amb el mecanisme d'indemnització del projecte fallit del Castor, no?, que hem dit que era al voltant de 3.280 milions d'euros, estem dient que a Catalunya li hagués tocat pagar 931 milions d'euros. Clar, si això ho comparem amb el deute que acumulen les famílies que estan en situació de vulnerabilitat, que empreses com Endesa, Naturgy s'estan negant a condonar aquests deutes, realment indigna molt, no?, perquè estem parlant de que Endesa està dient que, més o menys, té un deute acumulat de famílies vulnerables que no arriba als 30 milions d'euros.

I, per altra banda, no?, llavors veiem que es pot indemnitzar el Florentino Pérez, que Catalunya haguéssim hagut de pagar 931 milions d'euros, i, per altra banda, ens estan ratejant fins l'últim cèntim el rescat de les persones que no poden tenir uns serveis mínims d'energia garantits, no? O sigui, realment és un desequilibri que genera molta indignació, perquè hi ha una superprotecció de personatges com Florentino Pérez, però, per altra banda, una total desprotecció de les persones que han patit, que pateixen, doncs, la crisi econòmica, financera, i l'exclusió social, no?

Només per acabar, no?; al final el que volíem traslladar una mica en aquesta comissió és visibilitzar quin és l'impacte en les famílies que més estan patint, i deixar molt clar que no volem pagar el Castor, no volem pagar el seu manteniment, no en volem pagar el desmantellament, però no només perquè és una convicció, sinó perquè és que realment hi ha famílies que no s'ho poden permetre, no ho poden pagar. I del que estem parlant és d'un deute il·legítim que està contret en contra de les necessitats de les persones, que, a més a més, s'ha fet amb una indemnització que es fa en un temps rècord, sense exigir cap tipus de responsabilitat a l'empresa promotora i no només no s'exigeix responsabilitat, sinó que sembla que se li doni un premi per haver fet una feina absolutament nefasta. I, al final, els 7 milions de famílies que paguen les seves factures del gas són –al final– les que s'han fet les responsables d'aquest projecte, no?

I jo ho deixaria aquí.

«Merci».

El president

Moltíssimes gràcies, senyora Campuzano. Ha estat també molt correcta en l'ús del temps, però recordin que, després, si els ha quedat alguna cosa pendent, seria al següent torn.

Compareixença d'una representació de l'Observatori de l'Ebre

357-00357/12

Per tant, ara seria la representació de l'Observatori de l'Ebre, serien també vint minuts que se'ls partarien. Vull dir, per tant, començaria, tal com m'han comentat, el senyor Altadill, i després la senyora Estefania Blanch; quan vulguin. Endavant. I si vol ja es pot quedar aquí, eh? Simplement és pel fet aquest d'estar..., que tots plegats estiguéssim més còmodes.

David Altadill Felip (director l'Observatori de l'Ebre)

Gràcies, president. Bon dia, bona tarda. Des de la nostra entitat el que volem comentar és que a l'octubre de 2005 vam rebre escrit del Ministerio de Medio Ambiente que incloïa els aspectes més significatius del projecte Castor juntament amb un estudi d'impacte ambiental del titular del projecte. L'objectiu de l'escrit, ens demanaven que, al nostre entendre, la nostra entitat detectéssim aquells aspectes mediambientals més significatius que s'haurien de considerar. En aquell moment, doncs, els tècnics de l'entitat van llegir el projecte i van creure convenient contestar des de l'entitat que l'activitat contemplava..., esta activitat industrial que es presentava allí era potencialment inductora de terratrèmols que, encara que fossin de baixa magnitud, calia fer-ne un monitoratge continu.

Llavors, això és el que des de l'Observatori de l'Ebre se va contestar, i, des del 2005, nos van donar trenta dies per fer estes consideracions, per arribar a estes consideracions. I ja no és fins a l'octubre de l'any 2018 que es contacta amb l'observatori, l'empresa Escal UGS, a fi i efecte de contractar els serveis per a que es dissenyés un pla de monitoratge sísmic a l'entorn de la zona del magatzem, a l'efecte de tindre un monitoratge continu de la zona d'interès tant durant la fase de construcció com durant la fase d'explotació.

Llavors, a partir d'allí és quan s'avalua quins són els sensors que hi han en aquella zona i es presenta tot un pla del qual, ja, els temes més tècnics, doncs, els comentaria la meua companya de la nostra entitat.

Estefania Blanch Llosa (membre de l'Observatori de l'Ebre)

D'acord, doncs, des de llavors, des d'aquell moment, des del 2018, a l'octubre, quan se'ns va contractar aquest servei, es va fer una anàlisi de la xarxa sísmica que hi havia a la zona per saber si amb la xarxa ja existent es podia detectar la microsismicitat que en algun moment se podia esperar. En aquell moment, el que ja tenien, hi havien diferents estacions sísmiques a la zona, algunes pertanyents a l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya i algunes pertanyents també a l'Instituto Geográfico Nacional, però, utilitzant només aquestes estacions sísmiques ja existents en aquell moment, el que se podia detectar era sismicitat a partir de magnitud 2. Nosaltres, el que volíem en aquell moment, en aquest projecte l'objectiu era detectar microsismicitat, per tant, sismicitat inferior a magnitud 2.

Llavors el que es va fer va ser dissenyar una xarxa local utilitzant aquestes estacions ja existents de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya i de l'Instituto Geográfico Nacional. A part, també, en aquell moment Escal UGS va finançar la instal·lació de dos estacions sísmiques més que estaven a prop de la costa de Vinaròs, una a Alcanar i l'altra a Alcalà de Xivert.

Llavors, a partir d'aquell moment, el que hi havia era aquesta xarxa local que constava i consta avui en dia encara de deu estacions sísmiques pertanyents a aquestes tres institucions: Observatori de l'Ebre, Instituto Geográfico Nacional i Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya. Amb esta xarxa el que sí que es va aconseguir és detectar sismes de magnitud inferior al que s'estava detectant fins aquell moment amb les estacions existents. Llavors, aquest servei de monitoratge, el que té, el que tenia i el que té encara és que les dades de totes aquestes estacions arriben en temps real a l'Observatori de l'Ebre, on el sistema d'adquisició i d'anàlisi de dades les pro-

cessa de manera automàtica en temps real. Després, també, el que necessita és una revisió per una persona per a detectar, per acabar de detectar els terratrèmols.

I aquest encàrrec que tenia l'Observatori de l'Ebre era el de mantenir aquesta xarxa sísmica en funcionament de manera contínua i en temps real i realitzar informes semestrals de l'activitat sísmica produïda a la zona d'interès. Este seria l'objectiu que tenia aquest contracte que es va fer per part d'Escal. Aquest contracte es va signar el 2018, i ja a febrer de 2011, esta xarxa sísmica local ja estava operativa i en temps real. I, des de llavors, ja, l'Observatori de l'Ebre el que feia era enviar de manera semestral un informe on es registrava l'activitat sísmica que hi havia en aquella zona d'interès.

Cap a finals de 2011 i després es va estendre, aquesta anàlisi, fins al 2012, l'observatori el que va fer, primer que res, abans de que hi haguessin els treballs d'injecció i d'explotació del magatzem, va ser realitzar un estudi històric de la sismicitat a la zona d'interès per poder avaluar amb anterioritat a l'inici de l'activitat industrial l'ocurrència que hi havia de sismes a la zona i poder comparar-la amb el moment en què el magatzem estigués operatiu. Aquesta anàlisi es va fer utilitzant dades de l'Instituto Geográfico Nacional des de l'any 1975 fins al 2012. I el que es va obtenir va ser que la majoria de sismes que es donen en aquella zona són sismes de magnitud inferior a 2,5. Tot i així, durant aquest període analitzat, des de 1975 fins a 2012, hi va haver cinc esdeveniments de magnitud superior a 3; cap d'ells superava la magnitud 4. El major d'ells, d'aquests terratrèmols, parlem d'aquesta anàlisi històrica des del 1975 fins al 2012, va ser el febrer del 1975, a Terol, que va ser de magnitud 3,8, i, després, posteriorment, segueix en magnitud el terratrèmol que hi va haver el 8 d'abril de 2012 davant de la costa de Vinaròs, de magnitud 3,5. Estem parlant d'aquest estudi històric, que és realitzat amb dades de l'Instituto Geográfico Nacional fins a l'any 2012.

Fins a finals del 2012, el nombre de terratrèmols detectats a la zona d'interès no superava els vint-i-cinc anuals. Aquí, una mica, comentar que, segons la xarxa sísmica que s'utilitzi i segons els sensors, el nombre de terratrèmols també varia. Estem parlant, per exemple, d'aquest estudi històric que parlem, de 1975 fins a 2012. Els primers anys, del 1975 fins al 2000, la xarxa sísmica de l'IGN, amb les estacions que hi havien més properes a la zona, detectava terratrèmols superiors a magnitud 2 o 2 i mig, més o menys; no tenia molta precisió. Llavors, estem parlant que el nombre de terratrèmols augmenta a mesura que es fiquen més sensors sísmics. Per tant, el nombre de terratrèmols... Ho dic perquè jo, aquí, estic veient una gràfica –si de cas, ja la passarem–, en què el número de terratrèmols a la zona va augmentant conforme van passant els anys, i això és, bàsicament, perquè cada vegada es van ficant més estacions sísmiques, de més qualitat, i, per tant, es detecten més terratrèmols.

Però, el que vam establir a finals de 2012, ja amb la xarxa sísmica local que tenia l'observatori, el nombre de terratrèmols mitjans, el que s'observava a la zona era entre vint i vint-i-cinc terratrèmols anuals en aquella zona. És, bàsicament, per ficar-nos, una mica, primer, en context.

Bé, la nostra tasca consistia en aquest monitoratge, el manteniment de la xarxa i fer aquests informes de manera semestral de l'activitat sísmica que hi estava havent a la zona. Concretament, el 10 de setembre, en fer una d'aquestes revisions que es feien regularment, setmanalment, al sistema de monitoratge, es va detectar que havia augmentat considerablement el nombre de terratrèmols en els últims dies. De fet, durant el dia 5 de setembre de 2013, hi va haver quatre sismes; el dia 6, n'hi va haver dos; el 7, n'hi va haver tres, i el 8, ja hi va haver un sisme, i el mateix dia 9, ja hi van haver dinou sismes en un dia. Per tant, ja podem dir que, en aquests cinc dies, ja s'havia arribat al nombre de terratrèmols que s'esperava de manera anual.

En aquell mateix moment... Sí; comentar que també la magnitud d'aquests terratrèmols no era elevada, era magnitud molt petita, era magnitud entre 1 i 2, no hi van haver terratrèmols més grans. I comentar que, en aquell mateix moment, és

quan es dona avís a Escal de l'augment del nombre de sismes a la zona del Castor. En donar l'avís és el moment en què preguntem si s'estaven fent treballs d'injecció; nosaltres desconeixíem, en aquell moment, que s'estaven fent treballs d'injecció, o, inclús, s'hi s'havia de fer i si hi havia projectat de fer treballs d'injecció. Llavors, va ser quan vam preguntar si estaven fent treballs d'injecció i se'ns va comentar que sí, que havien començat el dia 5 de setembre i havien previst finalitzar el 15 de setembre. També se'ns va informar que hi havien hagut altres períodes en què s'havia injectat, des del 14 al 27 de juny i del 19 al 23 d'agost, i, en aquell moment, tampoc n'estàvem informats i vam anar a analitzar-ne les dades i vam veure que no hi havia hagut cap activitat sísmica en concret en aquells períodes que se'ns va informar que s'havia treballat.

A partir del moment en què es detecta aquest augment en el nombre de terratrèmols i es fa l'avís a Escal, s'està ja en contacte regular, més que diari, sinó d'hores, amb Escal UGS per a informar-la de manera contínua del nombre de sismes ocorreguts, la seva magnitud i totes les dades que Escal ens demanava i que nosaltres podríem donar.

Tot això va ser el dia 10 de setembre, i, la mateixa tarda, vam rebre també la trucada del secretari general del ministeri d'hidrocarburs, que demanava informació sobre l'activitat sísmica que estava passant a la zona i també ens informava de que ells mateixos, que l'empresa Escal UGS els havia posat al corrent, i informar-nos a nosaltres de que ells estaven al corrent d'aquesta activitat.

El dia 13 de setembre –encara s'estava en període d'injecció, encara estaven succeint terratrèmols– és quan l'Observatori de l'Ebre envia un correu electrònic en què suggeria l'aturada dels treballs o bé la reducció del cabal a valors similars a les anteriors injeccions, en què no s'havia produït la sismicitat, que recordem que aquells dies de juny i d'agost no es va produir cap activitat sísmica.

En resum, durant tot aquest període de l'activitat sísmica, del dia 5 de setembre fins al 4 de novembre de 2013, es van detectar mil vint-i-un sismes a la zona d'interès, dels quals un 85 per cent va ser de magnitud inferior a 1,8.

En un primer moment, durant els primers dies de la injecció, els sismes no superaven la magnitud de 2 i mig. Llavors, el dia 17, se'ns informa de que s'aturen ja els treballs d'injecció, però la sismicitat va continuar. El dia 19 de setembre, hi va haver un terratrèmol ja de magnitud 3 i mig, que ja va ser notat per la població; el següent notat va ser el dia 24 de setembre, de magnitud 3,6; el 30 de setembre, de magnitud 3,7 i 3,9, i el dia 1 d'octubre va ser el terratrèmol de major magnitud, de magnitud 4,1. Aquesta va ser la..., com va anar evolucionant l'ocurrència sísmica durant aquest període.

Aquí, també, tinc una taula –que seria el material que dèiem que podríem passar– del nombre de terratrèmols que anaven succeint al llarg dels diferents dies, des del dia 5 de setembre, en aquest cas, estan fins al novembre de 2013. I es veu, doncs, que hi ha dos períodes d'activitat sísmica: el primer, que és coetani amb els treballs d'injecció, en què hi han terratrèmols de magnitud que no supera magnitud 3, i un cop ja aturada la injecció és quan se segueixen donant terratrèmols, on el nombre de terratrèmols va seguir augmentant i hi van haver un nombre superior de terratrèmols i la seva magnitud també va augmentar.

I, bé, això era el que nosaltres volíem donar a conèixer, era la nostra informació de com van anar ocorrent, doncs, els fets i la diferent activitat sísmica que hi va haver en aquell moment.

El president

Sí?

Estefania Blanch Llosa (membre de l'Observatori de l'Ebre)

Sí, sí.

El president

Molt bé. Doncs, moltíssimes gràcies; i satisfet, perquè, malgrat ser el dia amb més compareixences, és el dia que haurem anat més ràpid, de moment. Per tant, dit això, seria el torn dels partits polítics. El primer seria el diputat senyor Domínguez, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans. Endavant.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Bona tarda. Primer de tot, gràcies per la vostra compareixença, i, a pesar de que els aspectes financers i jurídics no són el meu fort, ni molt menys, doncs, almenys, l'exposició ha sigut clara i entenedora, perquè... No del tot, però, bé, ara vinc a que em féssiu alguna mena de resum perquè quedi constància d'alguna frase més senzilla, que es pugui transmetre, per entendre, fàcil, no?

Primer, no m'ha quedat clar, per part de l'Observatori del Deute de la Globalització, en quin moment apareix la primera irregularitat que us fa dir: «Hem de mirar aquest tema.» Quin va ser el detonant perquè fixéssiu l'atenció en aquest projecte?

Després, m'agradaria concretar, perquè quedi resumit, els mecanismes judicials que encara estan en marxa, per depurar responsabilitats i corregir aquesta situació, com estan? Estan parats perquè queden pendents alguns temes o es preveu que quedin parats *in aeternum*?, perquè, clar, tothom parla d'exigir responsabilitats, però suposo que deuen faltar sentències i deuen faltar tràmits per fer i m'agradaria si em poguéssiu fer algun detall més sobre aquest tema.

Després, s'ha parlat de les possibilitats que tenia el Govern d'haver actuat diferent de com va actuar, però també com va actuar el BEI, el Banc Europeu d'Inversions. Respecte al banc europeu, què és el que podia haver fet diferent, perquè..., i si s'està portant, a nivell judicial, algun pas que va fer el banc europeu que no hagués estat correcte fer-lo? Perquè es parla de que s'han portat les actuacions del Govern a nivell judicial, però, del banc, no s'ha esmentat res. A veure si hi ha alguna cosa en marxa sobre el banc.

Després, un altre concepte que m'agradaria que em poguéssiu aclarir és, si s'hagués fet de manera que ACS hagués de pagar la indemnització o el deute, hagués estat el banc europeu –no sé si ho he entès bé–? Si ACS no ho hagués pagat tot, si li hagués tocat a l'empresa pagar, hagués estat el banc el que hagués hagut de satisfer el deute. Llavors, en aquesta situació, com es repartiria aquest deute?, perquè, ara mateix, es reparteix entre, si ho ha de pagar l'Estat, doncs, es paga entre tots els contribuents; però, si ho paga el banc, qui és el responsable subsidiari? L'Estat o tota la Unió Europea? Com funciona, això? És desconeixement meu, eh?, però m'agradaria saber si és que es dilueix més el deute entre més gent o és que, igualment, recauria sobre l'Estat.

Després, s'ha comentat que el més important de tot això és la reparació, no?, i la no repetició. I, en aquest tema, en quina fase estem? O sigui, per reparar, està clar que és la pregunta que he fet abans, però respecte a la no repetició d'una situació semblant, quin nivell de protecció s'està portant a terme perquè no es torni a repetir? Aquí o en un altre estat de la Unió Europea, eh?, perquè entenc que aquests entrants passen aquí i deuen passar a més països. Llavors, Europa ha estat prenent nota del que ha estat passant amb això, perquè no torni a passar en altres llocs, o no?, o està tot com si no hagués passat res?

Després, la devolució..., després de la sentència del Tribunal Constitucional, que s'ha aturat, el cobrament de la factura? La devolució que s'ha esmentat, també, en quina situació està? Retornaran el que s'ha cobrat indegudament?, perquè, si hi ha sentència, la sentència diu que es pari el cobrament, però s'ha de retornar o no s'ha de retornar? Què diu, la sentència, d'això? I, sobretot, quina postura oficial té el Govern actual? S'ha pronunciat que es ficaran les piles per retornar-lo o no? O la sentència diu clarament que només és parar i no s'ha de...? Aquest tema tampoc m'ha quedat clar.

I, després, la por de que torni a entrar la factura d'una altra manera, amb un altre concepte o... Existeix algun pronunciament del Govern perquè això quedi blindat i que no torni a entrar, o estem així també tots, amb el neguit de que torni a entrar d'una altra manera?

I, respecte a l'observatori, m'ha agradat molt, perquè desconeixia que s'havia encarregat per part d'Escal i que hi havia una fluïdesa de comunicació amb Escal i amb el ministeri també, però, realment, en les primeres injeccions, pel que heu dit, no es van detectar terratrèmols, i, quan es van detectar, doncs, es va ficar..., a informar el ministeri, el ministeri es va posar en contacte amb vosaltres, però es va actuar amb la rapidesa que es preveia que s'havia d'actuar o no? O, des de que va ser significativa la multiplicació dels sismes i de la intensitat, es va parar ràpid, però els sismes van continuar o és que no es va parar suficientment ràpid? Això és només l'aclariment que volia de vosaltres.

Molt bé. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes, el senyor diputat Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. També agrair la compareixença de les persones que avui ens acompanyen en aquesta comissió, les seves explicacions. Faré dues consideracions i tres preguntes.

La primera consideració és que a mi, personalment, però al meu grup parlamentari també li agradaria tenir un debat sobre el model energètic d'aquest país en seu parlamentària, cosa que sembla que és bastant complicat que es produeixi, eh?, i per tant, jo aprofito totes les comissions, totes les preguntes i totes les compareixences que puc per expressar aquest desig de que crec que és necessari fer aquest debat aprofundit i intentar analitzar quines seran les necessitats del país no només a curt termini, sinó a mitjà termini; ja no dic a llarg termini, però sí a mitjà termini. Aquesta és la primera consideració.

La segona consideració és que jo crec i el meu grup parlamentari creu que, al final, els tribunals de justícia hauran d'acabar o haurien d'acabar determinant sobre qui haurà de pagar, doncs, aquesta infraestructura fallida, eh?

I fetes aquestes dues consideracions, entraré en les tres preguntes que jo volia formular, un cop escoltats les compareixents i el compareixent.

La senyora Guiteras, dintre de les seves explicacions, bé, algunes de les qüestions que ha fet sobre el Banc Europeu d'Inversions les hem anotat i tornarem a repassar la seva intervenció, perquè pot servir de guia en algunes de les preguntes que podrem formular al representant del BEI quan comparegui en aquesta comissió, però algunes de les coses que s'han suggerit ens sembla interessants preguntar-les, no?

Jo crec que, de la seva intervenció, se'n desprenen alguns interrogants, o, almenys, a mi se'm desprenen alguns interrogants, no? Aquest deute generat per la inversió, per aquesta inversió que no ha arribat a funcionar, jo crec que la pregunta que ens haurem d'acabar formulant és com s'ha de pagar o qui l'ha de pagar, eh? Dit d'una altra manera, l'haurà de pagar la concessionària, perquè les operacions no s'han fet correctament? L'haurà de pagar l'Administració?, a través de la fórmula que el Tribunal Constitucional ja ha declarat inconstitucional, i, per tant, difícilment s'acabarà..., o no s'havia d'haver repercutit mai sobre els consumidors. Aquest Parlament, el meu grup parlamentari va interposar recurs d'inconstitucionalitat respecte a aquesta mesura, que va ser atesa pel Tribunal Constitucional, però, en tot cas, una altra via podria ser o els pressupostos generals de l'Estat, o si, al final –cosa que tampoc ha succeït– hi hagués hagut de fer front el BEI, els contribuents europeus, així, en termes genèrics, eh?, no vull entrar en més històries.

Ara, per acabar definint qui és el responsable o com s'hauran de retornar aquests 1.300, que ja s'han transformat en més de 3.000 milions d'euros, algú haurà de determinar qui és el responsable. Aleshores, per aquí ja han començat a passar altres compareixents, jo crec que una conclusió definitiva encara ningú s'ha atrevit a formular-la. Jo sí que m'atreviria a preguntar-li a la senyora Guiteras qui creu, l'observatori, que..., o què ha passat per aquí al mig, més enllà de la descripció que ens ha fet, eh?

A la senyora Cirera, si vostès creuen que hi ha base jurídica per no haver pagat o per haver retardat la compensació, i, en aquest cas, coincideixo que hi havia base jurídica, jo crec que el Tribunal Constitucional ens ha donat la raó en aquest sentit, i tenint en compte que vostè també ha analitzat documentació, i, en tot cas, no li avançaré quina és la meua posició, jo també m'esperaré a les conclusions que formularem al final, no?, però, primer vull escoltar tots els compareixents; però nosaltres també hem tingut accés i hem demanat informació i estem analitzant documentació. Per què creu que el ministre Nadal va accelerar el pagament d'aquesta indemnització i no va utilitzar altres vies jurídiques? Sobretot, per intentar que els tècnics i els informes que els han encarregat acabessin intentant aclarir o posar una mica de llum sobre el que havia passat, eh? Per tant, li demano la seva anàlisi jurídica sobre aquest... i, en tot cas, judici de valor, clar, perquè, aquí, algú va prendre una decisió.

I la tercera pregunta que volia formular; aquí, alguns dels geòlegs que han comparegut, jo crec que han començat..., i el mateix informe del MIT crec que va per aquí, però també els hi preguntarem a ells, és a dir, la senyora Blanch ens deia: «Vam analitzar, un cop Escal ens va dir que, durant els mesos de juny i agost també havien fet injeccions de gas, que no hi havia hagut activitat sísmica», eh? Si aquest augment de la sismicitat es comença a produir el setembre del 2013, coincidint amb injeccions de gas, i no li demano que em digui vostè si van ser correctes o no, això ja ho decidirà qui li toqui decidir, eh?, però clar, coincideix amb un determinat tipus d'injeccions, amb altre tipus d'injeccions, això no s'havia produït, pel que m'ha semblat entendre.

Aquesta anàlisi històrica de sismicitat que vostès tenien feta des de l'any 75 fins al 2012, aquests vint o vint-i-cinc terratrèmols menors de 2 i mig que es produïen en aquesta zona, si tenen detectat on es produïen, si era sobre les falles conegudes d'Amposta i Castor o no, o es produïen en altres indrets de la zona deltaica o de l'Ebre? I de les diverses zones sismotècniques que tenim a Catalunya, si el registre, l'historial que hi ha de sismicitat és semblant o era semblant a la que es produïa a la zona que vostès, allò, analitzaven amb més cura, que és la de l'Observatori de l'Ebre? En tot cas, volia tenir aquesta visió del que ha passat o passava.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara, seria el torn del senyor Lucas Ferro, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Endavant. Gràcies.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president, compareixents. Avui, sí, felicitar-nos de que hem complert la paritat en les compareixences, que és una cosa que ens està costant, i posar-ho en valor. Jo, en totes les intervencions i en les que hem tingut abans, diria que planeja com una pregunta de fons, que jo crec que és la primera que ens hauríem de fer, que quin és l'interès públic del projecte, és a dir, inclús assumint que el projecte fos viable geològicament i que s'hagués pogut emmagatzemar gas, diguem-ne, amb normalitat, a mi, el que em passa és que dubto molt de l'interès públic del projecte, i crec que això té importància amb les compareixences d'avui, perquè dubto molt que fos mínimament legítimable la participació del Banc Europeu d'Inversions en un projecte de dubtosa utilitat pública, que crec que és el primer que m'agradaria posar de fons. És a dir, crec que sobre el gas i sobre les inversions

estratègiques de gas hi va haver ja no una projecció excessivament ambiciosa, sinó un interès de generar infraestructures de gas enmig d'un conflicte polític o enmig d'un possible conflicte polític amb els actuals proveïdors de gas, sobretot, de l'est, de Rússia i de la zona perifèrica de Rússia, que jo dubto que fos d'interès públic. Ho dic perquè, clar, el primer que tenim és la primera operació de refinançament on entra una institució pública, que és la del Banc Europeu d'Inversions; jo crec que hauria de tenir, com a mínim, una motivació d'interès públic la intervenció d'un banc públic d'inversions.

I, per tant, la primera pregunta que li faria a la senyora Guiteras és: quin interès públic veu darrere d'un projecte que, en el fons, té una implicació europea, encara que sigui un projecte adequat en un únic estat de la Unió Europea? Ho dic perquè, en aquest primer exercici de refinançament, ja s'assumeix un risc i ja s'assumeix un risc d'impagament, com en qualsevol projecte de refinançament, i s'assumeix, de fet, clarament, quan el Banc Europeu d'Inversions es fa amb el deute subordinat per intentar millorar la qualificació del deute, i, per tant, intentar millorar l'atracció als inversors privats del projecte. Jo crec que això ja mereix una reflexió.

De la segona operació de refinançament, la que fa l'Estat via reial decret, dient «jo assumeixo tots els costos del projecte», també ens hauríem de fer la pregunta de quin interès públic té assumir un projecte que no té més sortida que el desmantellament, és a dir, que ja ha demostrat que és inviable i que potser no ho ha demostrat, però crec que és palpable que té vicis d'origen, és a dir, que part dels projectes geològics que se van fer per les mateixes conseqüències sísmiques que ha tingut el projecte s'han demostrat com a mínim manifestament insuficients per preveure els efectes sísmològics que tindria. I, per tant, la segona pregunta que faria és si considera que la posició de l'Estat en aquest reial decret d'assumir el pagament del deute i assumir-lo de forma immediata ha generat indefensió al conjunt de la ciutadania espanyola, assumint els costos d'un projecte i els costos futurs d'un projecte que no tenen cap tipus de viabilitat.

I, després, clar, perquè –i seguint el fil de les intervencions– no només s'ha assumit un projecte sense viabilitat futura, sinó que s'ha assumit, ja no un interès públic, sinó uns prejudicis públics que crec que caldria valorar. En el primer, en assumir un deute públic probablement il·legítim, però també en assumir en les factures un cost a l'accés a l'energia pública que a mi m'agradaria saber, i, amb relació a l'aliança de pobresa energètica, si s'ha quantificat l'impacte en l'accés a l'energia que ha tingut assumir aquests costos; és a dir, assumir aquests 100 milions d'euros anuals en la factura del gas quin cost ha tingut en l'accés als serveis d'energia per al conjunt de la ciutadania?, si hi ha gent que ja no ha pogut accedir-hi per aquests sobre costos, si ho han quantificat, almenys, o si en tenen dades aproximades.

I l'última reflexió: jo crec que més de caire general i la comparteixo amb el company socialista, és que, clar, quina és l'escala de responsabilitats? És a dir, en un projecte on ha entrat el Banc Europeu d'Inversions, on ha entrat també l'Estat espanyol via reial decret, quina considereu que hauria de ser, com a mínim, l'escala de responsabilitats? Si és un projecte europeu, i, per tant, la socialització de responsabilitats..., hi han d'entrar també institucions europees, si no, etcètera. Perquè també és curiós que un projecte que es venia com a estratègic per al conjunt de la Unió Europea en l'accés a recursos energètics, al final, l'hagin d'assumir els consumidors d'un estat concret on s'allotjava aquest projecte i on s'allotjaven també les possibles conseqüències negatives d'aquest projecte i no ho assumeixi cap institució europea.

Res més. Moltes gràcies per les vostres intervencions i quedo a disposició de les seves respostes. Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent; la diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda. Moltes gràcies a totes per les vostres intervencions. Per nosaltres hauria de ser una normalitat el que ha passat avui i que la Mesa estigués composta no només d'una paritat, sinó que inclús hi hagués més dones en la Mesa, i, per tant, moltes gràcies per les vostres intervencions. Penso que han estat unes intervencions molt clares, molt detallades, molt ben explicades, des d'una vessant molt pedagògica, i poder comptar amb les vostres intervencions i que aquestes quedin registrades ja és un dels motius pels quals ha valgut la pena fer aquesta comissió.

Per altra banda, sempre, quan intervenen determinats ponents, pregunto el mateix: si creieu que això és un cas aïllat, una cosa puntual, una cosa que ha passat perquè «mira, ens vam equivocar» o si és un cas que es repeteix en altres ocasions i si és més bé una qüestió sistèmica i sistemàtica.

Per altra banda, en primer lloc, preguntar-vos, com a qüestions prèvies, coses que m'han quedat com a dubte. Parleu de promotora i de concessionària de forma diferenciada, no ho acabo de comprendre; és a dir, quina diferència hi ha entre la promotora i la concessionària? És una qüestió d'ignorància, però m'agradaria que m'ho acabéssiu d'aclarir.

Després, heu parlat del canvi d'Escal a Enagas, en el moment –em sembla que ha sigut la Maria– en què hi ha la renúncia. Entenc que, en el moment que es produeix la renúncia, hi ha un traspàs d'Escal a Enagas respecte al manteniment de la planta que estava inoperativa en aquell moment. És un altre dubte que em queda.

I, per altra banda, quan heu parlat de la renúncia, heu dit que aquesta renúncia havia de ser expressament acceptada, que l'altra via, en tot cas, era una rescissió o un tancament per l'incompliment de determinades qüestions que ja es contemplaven en les condicions del contracte de concessió. I això també m'agradaria que..., si m'ho podeu aclarir.

Aleshores, respecte a la intervenció de la Mònica, jo volia saber si hi ha alguna altra operació de finançament similar, i si és habitual que no hi hagi cap tipus de risc pels inversors. I, per altra banda, també ens agradaria saber si, des del seu criteri, el fet de que es demanés en un inici un préstec de 800.000 euros a retornar en set anys, i que aquest es convertís, mesos després, en un préstec de 1.434 milions d'euros a 21,5 anys, si això no estava ja premeditat, perquè, a què respon aquest canvi tan sobtat, tant de xifres com de termini de retorn?

Per altra banda, i també amb relació a la intervenció de la Mònica, ens agradaria saber si hi ha algun informe del banc europeu en el que s'acredités que aquest projecte responia als objectius per als quals estava pensada aquesta línia de finançament –si és que se'n pot dir «línia de finançament»–, i si hi havia alguna argumentació clara en un informe en què això s'especificués i quedés acreditat.

Per altra banda, si el Banc Europeu d'Inversions tenia alguna capacitat de control de compliment de les obligacions per part de la concessionària, i si tenia alguna capacitat de seguiment de si la concessionària estava complint amb el que establien els plecs de condicions i el contracte.

I, per últim, ens agradaria saber també, respecte a la intervenció de la Mònica..., aquesta renúncia que es produeix, deia també l'Asun que només podia ser quan aquesta planta no estava operativa. Aleshores, deies: «Els inversors saben que si l'Estat no acceptava aquesta renúncia i es produïen incompliments per part de la concessionària, era aquesta –no en última instància, perquè darrere hi havia el BEI– qui acabaria pagant aquest préstec.» Aleshores, en aquest cas, ACS no tenia capacitat de retorn de préstec i tenia una responsabilitat social limitada. I, per tant, aquí, en tot cas, hi havia una pugna d'interessos entre el Banc Europeu d'Inversions, com bé comentaves, el braç financer de la Comissió Europea, i l'Estat espanyol. I, per tant, no sé si aquí hi ha algun tipus de comunicació o algun tipus de pressió per part del mateix banc europeu cap a l'Estat membre, per dir-li: «Vostè ha de respondre, perquè,

si no, ens acabarà tocant respondre a nosaltres en última instància.» Ja està, Mònica, ja no pregunto més.

Respecte a l'Asun, no m'estranya que no responguin, perquè, si la Comissió Europea és el braç financer de..., o sigui, si el BEI és el braç financer de la Comissió Europea, al final la Comissió Europea el que fa és defensar precisament el Banc Europeu d'Inversions. És una cosa que veiem sovint: que la justícia no defensa allò que és just, i que les lleis no estan pensades per respondre als drets i necessitats de la ciutadania, sinó, tot al contrari, que estan pensades precisament per respondre als interessos d'aquests pocs dels que parlava la Maria. I, per tant, malgrat que veiem que hi han uns arguments jurídics molt sòlids i que realment l'ordre ministerial parlava d'una planta que estava operativa, nosaltres entenem que sí que hi havia una intencionalitat, i que aquesta ordre ministerial, que no especificava clarament que aquesta planta no estava operativa, ho feia d'una forma absolutament pensada per part dels responsables polítics que van promoure aquesta ordre ministerial, i que precisament el que es pretenia era que l'empresa acabés rescabada, però no pas la ciutadania. I, per tant, malgrat els arguments jurídics, que entenem que són sòlids, entenem també molt bé per què finalment no respon, aquesta Comissió Europea: perquè està responnent als interessos dels de sempre.

I, per altra banda, i respecte a la Maria Campuzano, ens explicaves bé com havia..., una mica, el desglossament de la factura, cosa que ens ha semblat molt interessant. I, per altra banda, ens comentaves que s'havia demanat a un banc; que això, evidentment, comporta el pagament d'interessos –a un banc, els diners, eh? Aleshores, ens deies: «Bé, hem de pagar no només això que se li ha retornat a l'empresa, sinó els interessos que s'han anat generant.» Aleshores, el Tribunal Constitucional diu: «Mirin, aquesta fórmula de pagament no era constitucional.» La Comissió Nacional del Mercat de Valors diu: «Mirin, deixin d'imputar això a la factura, perquè, al final, està claríssim que hi ha una sentència que així ho especifica.» Però el que veiem és que a aquests bancs ja se'ls han demanat els diners. I, per tant, algú ho deu estar pagant, no, ara mateix? O ningú està pagant a aquests bancs els diners que s'han demanat? I, per tant, ja sigui mitjançant la factura de l'electricitat o ja sigui mitjançant els ingressos propis de l'Administració, que són ingressos que paguem nosaltres, ja sigui via fiscalitat o d'altres vies, al final s'estan pagant aquests préstecs, i s'estan pagant els interessos d'uns préstecs que el Tribunal Constitucional ha dit que no s'havien d'haver demanat mai perquè mai s'havia d'haver procedit a aquest pagament. Aleshores, això també està generant un perjudici.

I, per altra banda, informar-vos que el Parlament de Catalunya ja ha iniciat un incident d'execució amb la finalitat de que aquesta sentència es pugui executar i que el Tribunal Constitucional, a diferència d'altres vegades que ha anat molt ràpid en les seves resolucions, encara no ha respost, de cap de les maneres, a aquest Parlament.

I, per últim –i ja acabo, senyor president; perdoni, perquè m'estic allargant–, respecte a l'Estefania, simplement preguntar si, amb les dades que hi havia, això es podia haver evitat, i si es va respondre, d'alguna manera, al requeriment que va fer l'observatori.

I gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Republicà, amb la diputada Fornós.

Irene Fornós Curto

Gràcies, president. Jo, en tot cas, primer faré referència a les tres primeres compareixences, i mos partim lo temps amb lo meu company.

Bé, primer que res, moltes gràcies a tots, a totes per haver vingut avui aquí i per haver ajudat, una vegada més, a contribuir a tindre més informació sobre tot lo que és lo tema del Castor. En este cas, bé, doncs, començaria per la Mònica, per a agrair-

li la seua exposició. També vull recordar que ja vam tindre la compareixença, en este cas, de l'Alfons Pérez, que també mos va explicar moltes coses encaminades en la línia del que tu mos comentaves. I, en tot cas, doncs, bé, compartir una mica objectius, part dels objectius pels que vosaltres vau treballar i vau tirar avant lo que era lo cas Castor, no?, presentant esta demanda a l'audiència. Bàsicament era, una mica, almenys pel que fa al meu grup parlamentari –suposo que també de la majoria de gent d'esta comissió, no?–, per a demanar lo no pagament, i, en este cas, la devolució del que s'havia pagat, i demanar el desmantellament, i, en tercer lloc, ficar una mica de llum a esta falta de transparència i a esta sèrie de negligències que té tot lo procés del Castor, i, en este cas, doncs, bé, també donar-li les gràcies.

I sí que et voldria preguntar..., perquè, bé, hi ha moltes coses que suposo que després, en la intervenció que faràs, que contestaràs a la resta de grups parlamentaris, alguns dubtes que tinc ja els respondràs. Sí que et voldria preguntar sobre un tema que no s'ha parlat. Vosaltres vau presentar esta demanda a l'Audiència Nacional. Voldria saber..., si mos poguessis fer una valoració, no?, de la resposta que vau tindre, i, en tot cas, quines accions penseu fer ara, ja que, en lo seu moment, que també va vindre l'Alfons Pérez, a la majoria de grups parlamentaris que vam estar aquí, després també se mos va demanar col·laboració, i esta col·laboració també és la que vam donar i continuem, en este cas, oferint.

I, després, voldria fer una reflexió una mica general; si pot ser, que me la pogués contestar qualsevol de les tres, perquè crec que –després de la vostra exposició–, segurament, heu estudiat molt lo tema del cas Castor. Jo me'n voldria anar molt més al principi, i, en tot cas, si em poguéssiu fer una valoració del que podria haver sigut, ja, a un inici del Castor, la possible jugada que, en este cas, se va gestar en tema de..., quan estava encara l'empresa La Canadiense, quan se crea la demanda esta, no?; de que hi ha d'heure una demanda de gas a l'Estat espanyol, i com s'acaba fent esta integració del Castor dins del sistema gasista, i inclús l'etiqueta aquella que va ficar lo Govern socialista, que és un tema de categoria urgent, la qual cosa, doncs, permet que tot això tiri endavant.

I, una mica, enllaçar també amb lo que comentava la Maria Sirvent, de la CUP, la diferent trama que hi ha hagut aquí entre empresa pública i privada, no? I com valoreu, de fet, això que deia, no?, de que al final los canadencs acaben incorporant, com un soci autòcton, d'aquí de..., per a poder-li donar més agilitat al grup d'ACS, de Florentino Pérez, i també com, després, acaba entrant també al joc, per exigència, sembla, del ministeri, la societat Enagas, empresa privada, però que un 5 per cent acaba sent també pública, i, a més a més, amb la condició de que al final també acabaria entrant aquí dins al joc quan entrés en funcionament la planta del Castor, lo que seria d'Escal UGS. I aquí anomeno una mica lo funcionament, que és lo que, enllaçant-ho amb la següent compareixença, sembla que és lo que acaba ficant una mica en entredit i amb lo que s'ha estat jugant una mica jurídicament, amb la validesa, també, d'este pagament. Igual que també mos està passant amb lo tema de la hivernació, no? Perquè, fins ara, de lo que teníem constància és que el Castor no estava en funcionament i que inclús lo període que hi va heure dels sismes havia estat en període de proves, no? Una mica, si poguéssiu fer una reflexió de com podeu veure tot això, ja que pensem que arranxa ja des d'un principi.

I, després, sí que voldria fer una pregunta, ja –i me dirigixo a tu, Maria–, que una de les dimensions del Castor és la manca de transparència en tot lo que és lo procés d'esta..., falta de transparència del model energètic de l'Estat, no?, però potser poques vegades s'avalua com acaba afectant també les persones. I voldria saber, en este cas, ja que avui tenim aquí la teva presència, quina valoració en feu des de l'Aliança contra la Pobresa Energètica.

Gràcies.

(El president dona la paraula a J. Lluís Salvadó i Tenesa.)

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, bona tarda. En tot cas, adreçaré algunes preguntes, reflexions, als dos representants de l'Observatori de l'Ebre. En primer lloc, agrair-vos la vostra compaixença, segurament no és, per a vosaltres, com a part de l'Administració pública tant de l'Estat com de la Generalitat, Universitat, en les vostres múltiples dimensions, còmode i no és fàcil que pugueu ser avui aquí. Per tant, agrair-vos que hagueu fet el pas.

En tot cas, algunes reflexions respecte a..., en sessions anteriors, alguns dels experts que han comparegut i han anat recorrent sobre el dubte de si era previsible o no el que va passar, si s'hagués pogut tenir present a partir dels estudis. I hem tingut opinions que no sempre eren coincidents per part dels diferents experts. En tot cas, la pregunta que us voldria formular és que..., i tenint present que segurament no era fàcil preveure o pronosticar el que va passar. Però, en tot cas, el que sí que ens sembla sorprenent és que els estudis d'avaluació ambiental que es desenvolupen durant l'any 2007, 2008, en concret per part de l'empresa, i posteriorment la declaració d'impacte ambiental que aprova la Secretaria d'Estat de Canvi Climàtic, l'octubre, novembre del 2009, concretament l'actual ministre, que en tots aquells estudis no es contemplés el risc sísmic. I, això, segurament, vist en perspectiva i tenint present que la sismicitat induïda no és un fenomen estrany; és un fenomen bastant comú i bastant habitual a la història de la humanitat, i, especialment, en aquest últim període, a partir d'explotacions diverses per part de l'home, o per part dels humans, sobre el subsol. No és un fet estrany, i, de fet, vosaltres mateixos, si no ho tinc mal entès, als vostres informes ja destacàveu la sismicitat induïda que es va produir a partir de l'explotació petrolífera de la Shell, durant el període 73-86.

En tot cas, tenint present que no estem davant d'un fet estrany, que ni als estudis ambientals ni a la declaració..., ni a la DIA se'n fes un especial esment, tot i haver sigut «denunciat» –entre cometes– o alertat per part de l'Observatori de l'Ebre i també per part de moviments socials, que això no s'acabés incorporant, sembla, vist en perspectiva, bastant estrany. I, segurament, el passat no el podem canviar, però, en tot cas, segurament seria bo extraure'n conclusions de cara a futur perquè no es tornin a produir situacions d'aquestes característiques.

Una altra reflexió, una altra pregunta vindria en l'àmbit del que comentava; aquests informes que apareixen sobre la sismicitat que es va produir a l'entorn, aquests famosos trenta-sis més que es produïxen a partir de les explotacions petrolíferes de la Shell a la zona del Delta de l'Ebre, si considereu que eren prou antecedents per a l'empresa i per a la mateixa Administració, en este cas, competent, l'Administració de l'Estat, i haguessin posat més focus sobre els riscos sísmics que se'n podien derivar.

Una tercera reflexió o pregunta és..., i sé que no és fàcil de contestar, però, en tot cas, la faig. Els informes que en el seu moment fa i emet l'Institut Geològic i Miner..., especialment un de molt concret, del 23 de gener del 2007, on l'institut acaba dictaminant, d'una forma molt clara, a favor de la modelització del projecte Castor, i acaba validant pràcticament tots els extrems del mateix projecte. Sembla estrany, perquè, en definitiva, l'Observatori de l'Ebre, la gent de l'Ebre..., us tenim com un observatori de referència, amb més de cent anys d'experiència en la matèria, però, evidentment, l'Institut Geològic i Miner se suposa que hauria de disposar de molts més recursos que no pas dels que disposa l'observatori, i l'observatori va ser capaç de detectar els possibles riscos, i altres organismes d'una entitat i una dimensió molt superior no ho van fer; tot al contrari, van validar absolutament tot el projecte i la modelització que presenta en el seu moment l'empresa.

I, finalment, una última pregunta és: Castor encara no ha acabat, encara tenim molt de recorregut, tenim un futur desmantellament a sobre la taula. Creuen que amb la xarxa d'estacions sísmiques actual, la que tenim vigent, és suficient? Creuen que s'ha d'ampliar? Creuen que s'ha de tenir i hem d'impulsar o hem de defensar

que es portin a terme altres elements preventius per a evitar o per a tenir un major control sobre les futures actuacions que es puguin portar a terme en un futur desmantellament de la planta?

I això seria tot. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya; la diputada Sales. Endavant.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Nosaltres també ens partirem el torn de la nostra intervenció. En primer lloc, permeteu-me l'agraïment a totes les compareixents per les aportacions que ens heu fet i que ens serveixen també per anar descobrint més coses amb relació a aquest projecte Castor, i, sobretot, agrair-vos aquest to divulgatiu que ens permet també apropar-nos al contingut que ens aneu desglossant a poc a poc en cadascuna de les intervencions que ens feu.

Pel que fa a la senyora Cirera, jo li faria un agraïment específic per exposar-nos aquesta denúncia que va formular com a professional a Brussel·les i tot el procediment, pas a pas, que ens ha anat explicant, amb la voluntat d'obrir aquesta investigació a escala europea, que finalment, com vostè mateixa ha explicat, no va fructificar, malgrat haver-hi fonaments, com vostè mateixa apuntava.

Estem d'acord amb moltes de les afirmacions que ha fet relacionades amb l'entramat jurídic que hi ha al darrere de tot això i amb el tracte diferent que va rebre Castor respecte a altres concessions similars, i, sobretot, quan vostè diu que el fet de compensar una obra fallida d'aquestes característiques no és el que s'hagués hagut d'esperar en un cas com aquest.

Pel que fa a l'Observatori de l'Ebre, també un agraïment per l'explicació dels fets des d'aquest punt de vista cronològic, remuntant-nos fins al 2005, quan reben aquesta primera informació relacionada amb el Castor i que clarament vostès es posicionen argumentant el risc de terratrèmols i la necessitat d'un monitoratge continuat. Amb les seues dades hem pogut ratificar clarament una cosa que ja sabíem, que és aquesta relació entre la injecció i els terratrèmols, que creixen en nombre i en magnitud, tal com vostès mateixos han detallat. Les dades parlen per elles mateixes –i després també ho veurem en aquests gràfics que s'han compromès també a lliurar-nos–, i el llistat d'activitat sísmica així ho corrobora. I a mi m'agradaria preguntar-los si, tal com ens han dit, aquell 13 de setembre, l'observatori suggereix aquella aturada o reducció de cabals d'injecció a Escal, quina va ser la resposta que vostès van rebre davant d'aquest advertiment que van fer?

I, a continuació, passo la paraula al meu company.

(El president dona la paraula a Narcís Clara Lloret.)

Narcís Clara Lloret

Moltes gràcies, president. Bé, abans de res, donar les gràcies a tots els compareixents per les seves exposicions rigoroses i detallades. Encara que no és fàcil, miraré de no referir-me a qüestions que ja han fet els meus companys, tant els de grup com de tots els altres grups.

Bé, des d'una perspectiva esquemàtica, jo penso que podem pensar que tota aquesta..., els actors principals que estan involucrats en el Castor els podríem pensar com un triangle, els vèrtexs del qual serien, diguéssim, les entitats financeres; en un altre, les empreses, i en un altre, l'Administració. Cada un d'aquests vèrtexs pren decisions per si mateix, però també en relació amb els altres; per tant, hi ha una comunicació d'uns amb els altres. Les empreses, òbviament, les principals, Escal UGS i Enagas; l'Administració són els governs del PP i del PSOE, i les entitats financeres, doncs, des dels bancs privats fins al Banc Europeu d'Inversions.

Quines són les preguntes que ens han vingut al cap, ja, durant aquestes sessions? Per què l'Administració de l'Estat no obligà a realitzar estudis científicotècnics molt més aprofundits i seriosos, tal com posteriorment s'han fet? No cal donar més noms; això no es va fer. Per què no es van tenir presents ni es van avaluar els riscos tant sísmics com financers? Fins i tot, jo crec que són més importants els sísmics, perquè podien afectar, doncs, la integritat de les persones. A qui ha beneficiat el projecte? A qui ha perjudicat? Bé, sembla clar que, claríssimament, ha perjudicat la ciutadania, i, per tant, per una altra banda, deu haver beneficiat les empreses.

Feta aquesta petita introducció, em referiré ara al que ha dit abans el senyor Terrades, el diputat. Diu: «Qui n'és el responsable?» Bé, això, efectivament, és la pregunta que ens agradaria respondre a tots. El síndic de greuges va venir aquí, i, bé, ja havia presentat anteriorment un informe que demanava una auditoria tècnica. Des del nostre grup reclamem, una vegada més, que aquesta auditoria tècnica –i pregunto si els compareixents, doncs, són de la mateixa opinió– tingui lloc. Per això, crec que el Govern de l'Estat és molt important, perquè, si aconseguíssim conèixer quines són les informacions justament que van d'un costat a l'altre i que, ara com ara, mantenen –en particular, Escal UGS– la seva protecció, doncs, probablement, tindríem moltes més possibilitats no de tenir una idea personal, una aproximació, sinó quelcom de més fefaent. I aquí intervé el fet d'intentar esbrinar si hi hagué dol. Altres paraules que a vegades he sentit, però que avui no, com «prevaricació», «malversació», «frau», suposo que segueixen el mateix patró. És a dir, hauríem de tenir accés a les dades, per tant, demanar una auditoria tècnica.

Ara, també lligant-ho amb quelcom que ha dit abans el diputat Silvano Ferro..., ell digué: «Dubto molt de l'interès públic del projecte.» Bé, jo crec que aquest és un punt molt important. Jo, personalment, també en dubto, però això no és suficient, *okay?*; això no va, és més que això, perquè la presa de decisions no és del 2018, és de fa, doncs, posem-hi entre deu, quinze, vint anys, depenent d'allà on vostès vulguin posar l'origen, si és que s'hi pot posar. Aquí es digué, en seu parlamentària –fa quinze dies, ho recordo–, que, des del punt de vista del model energètic de principis del segle XXI, dels anys dos mil, diguéssim, tenia sentit. Això es digué, eh?; és una opinió. Aleshores, per aquí aniria la meua pregunta: creuen vostès que en aquell context –no el d'ara, eh?– i des d'un punt de vista, doncs, més de l'Administració, no pas des d'un punt de vista..., naturalment que hi havia gent –alguns de nosaltres, segur– que ja defensàvem les energies renovables, però tal com estava el context polític i econòmic del moment, era justificat un magatzem subterrani d'aquestes grans dimensions, de forma que, en cas d'interrupció del subministrament, es garantís la provisió de gas durant algunes setmanes? Bé, el Banc Central Europeu hi invertí, i és un banc que ja s'ha dit que està auspicat, òbviament, per la Comissió Europea.

També s'ha dit que es van fer prediccions a l'alça i que no s'han complert. És ben cert, això. Però aquí no sé si vostès tenen alguna informació que jo he buscat i que no he trobat. Les prediccions que es feren en el seu moment tenien una alça. Després hi hagué..., que era abans, diguéssim, de la crisi del 2008. Tenia la lògica; té una lògica. Després hi ha la crisi. I es tornen a fer unes prediccions, un pèl abans. Hi ha la crisi, i aquelles prediccions que són creixents es mantenen. O sigui, jo no tinc coneixement de que es fessin unes noves prediccions un cop va haver esclatat la crisi. Si no fos així, jo crec que aquest sí que seria un error greu i que probablement donaria peu a pensar, doncs, com a mínim, en una negligència, una vegada més, però no ho sé, perquè les informacions que hi ha són múltiples, eh?, per tots costats; el que..., jo no ho he trobat de cap manera i ho he buscat. Ho repeteixo, és a dir, jo crec que és important: hi ha la crisi i hi ha unes prediccions que són creixents, passen uns quants anys i no es refan, aquestes prediccions, sinó que es mantenen, quan la crisi ja és un fet.

Una altra qüestió, que aquesta tampoc m'ha quedat clara, però..., i ho dic, o sigui, realment és que no ho tinc clar. Aquests 100 milions que s'han pagat cada any

fins ara, fins al 2019, que s'ha paralytitzat la indemnització, que es diu que òbviament no queda reflectit en la factura, no trobem un Castor. Això no és una manera d'explicar..., una caricatura, en absolut; hi ha països amb un nivell de vida superior a nosaltres –és a dir, amb un PIB superior–, europeus, que en el seu moment integraren... –estic parlant d'Alemanya–, i que quan van fer la integració del seu nou estat hi havia un impost per ajudar l'Alemanya de l'Est en aquest cas, i a les nòmines dels treballadors hi sortia, aquest..., per saber, perquè ells sabessin què hi estaven aportant. Bé, ens han dit que no hi són. Aleshores, es pot quantificar quin percentatge del que estem pagant... –*grosso modo*, eh?; evidentment, no els demano pas res que sigui exacte en absolut–; quin percentatge estem pagant, cada un de nosaltres –per exemple, en una factura de cinquanta euros–, que va per a les empreses en qüestió?

I, bé, suposo que tinc més coses, però penso que és suficient. I, una vegada més, moltes gràcies per la seva assistència aquí, eh?

El president

Gràcies, diputat. Ara seria un altre cop el seu torn. Si de cas, en aquest cas pel mateix ordre, serien uns deu minuts. Esperem, doncs, que també tornin a complir amb els terminis, per fer la comissió més àgil. Moltes gràcies, i endavant.

Mònica Guiteras Blaya

Doncs, bé, la tasca de respondre a totes aquestes preguntes no és fàcil. Intentaré ordenar almenys les que tenen a veure amb la meua exposició el millor possible.

En primer lloc, nosaltres, des de l'observatori, per què vam començar a seguir aquest cas, no? I penso que és important, no és aleatori ni és casualitat. Nosaltres estàvem, d'alguna manera, vigilants d'una sèrie de mecanismes financers o de plans de finançament que s'estaven donant a nivell d'Unió Europea. En aquest cas, també, molt alineats –en teoria, alineats– amb les polítiques que s'anomenen «20-20-20», que tenen a veure amb tota la reducció que cal fer a nivell de model energètic, no?, de les emissions, de quanta energia ha de provenir de renovables, etcètera. I ens trobàvem que..., o sigui, un mecanisme o un pla de finançament com el *project bond initiative*, igual que en anys posteriors el pla Juncker, que potser és més conegut, estaven, en definitiva, finançant projectes que no tenien res a veure amb projectes nets. Dels vuit projectes, em sembla recordar, que es van finançar a través de la iniciativa de bons de projectes –hi havia magatzems de gas, hi havia autopistes–, només hi havia un o dos projectes associats amb l'energia eòlica.

És a dir, d'una banda, enteníem que els mecanismes de finançament no s'adequaven a l'objectiu teòric de canvi de model energètic, però, a més a més, enteníem que eren..., o sigui, que la recepta de finançament que s'estava plantejant s'allunyava de l'economia real, s'allunyava de les necessitats de les persones, i que aprofundia en una bombolla, diguéssim, que feia quatre o cinc anys havíem vist que no era positiva per a la ciutadania, no? I, només per citar com la comissió entenia que havia de funcionar un mecanisme com aquest, no?, diuen: «Pues es un modo innovador de desbloquear la inversión en infraestructuras y un elemento clave para ayudar a impulsar el crecimiento y el empleo.» Nosaltres enteníem que això no era el que s'estava plantejant, no?, que el *project bond initiative* no està generant creixement i no està generant llocs de treball; el que estava generant era una infraestructura financera que permetia a uns actors –que, d'una altra manera, no hi haguessin entrat, perquè no els hagués resultat rendible– entrar en aquesta equació, no?; i que no responia als interessos de la ciutadania. Per això vam començar a establir aquesta vigilància, no només sobre el projecte Castor, sinó sobre tot el mecanisme de finançament del *project bond initiative*.

I, com dic, i això també és preocupant..., no pensava jo que parlaríem de model energètic en aquesta compareixença, però penso que és molt important, que és que el *project bond initiative* era una mena d'assaig de plans que s'han donat posteriorment, com el pla Juncker, no?, que, d'alguna manera, el que intenta és fer també

aquest palanquejament, és a dir, a través de garanties públiques, atraure inversors privats, que, posteriorment, a la crisi financera estan en un altre moment –hi ha menys confiança en els mercats, han de mantenir més reserves de liquiditat–, i, per tant, cal oferir-los aquesta catifa vermella perquè entrin a jugar.

Llavors, el pla Juncker, per exemple, també..., potser és interessant recordar que allà no hi ha un projecte Castor, però, el pla Juncker, quan es va presentar com a iniciativa per promoure les infraestructures a nivell d'Unió Europea, la Generalitat va presentar una proposta de projectes en els que s'inclouia, per exemple, la renovació de les xarxes de distribució a càrrec d'Endesa, que és una empresa que, des de l'Aliança contra la Pobresa Energètica i des de la Xarxa per la Sobirania Energètica, sabem que ha incorregut en una sèrie de pràctiques i de control de mercat d'integració vertical que, bé, doncs... D'aquesta manera, i amb aquesta recepta, seguir dotant de més projectes empreses que estan demostrant que no estan assolint o cobrint les necessitats de la ciutadania, i a través d'esquemes financers que nosaltres creiem que són dubtosos, doncs, ens semblava que calia fer aquesta vigilància sobre aquests esquemes.

Sobre el Banc Europeu d'Inversions: a veure –que en algun moment s'ha dit Banc Central Europeu..., el diputat, que ara no recordo el seu nom–, no és el Banc Central Europeu, és el Banc Europeu d'Inversions qui va finançar aquest projecte. Va aportar..., o sigui, d'una banda, no?, va dir: «Jo em quedo amb el deute subordinat, per valor de tres-cents i...» (*Veus de fons.*) Bé, està dividit. D'una banda, aporta la línia de liquiditat de dos-cents, i, d'altra banda, es queda amb un valor de tres-cents i escaig del deute subordinat. Per què ho explico de manera diferenciada? Perquè és aquesta línia de liquiditat la que ha d'ajudar a..., si en algun moment el tema dels pagaments no s'està complint, això ha de ser una injecció perquè no hi hagi, d'alguna manera, problemes en els pagaments. Per això també..., o sigui, el BEI no només fa d'inversor d'ancoratge, sinó que, a més..., no el BEI directament, però aquest programa de finançament ofereix aquesta línia de liquiditat de 200 milions d'euros, que, evidentment, no cobreix el que hauria succeït, no?, però és una mena d'ajuda, és una eina que ells donen perquè encara hi hagi més confiança en els mercats.

Llavors, sobre això, dir dues coses. M'alegra molt que vingui a comparèixer, no? –heu dit que vindrà–, el director del Banc Europeu d'Inversions. És molt interessant. Jo crec que... (*Veus de fons.*) Eh? (*Veus de fons.*) Ho ha confirmat? (*Veus de fons.*) No se sap. D'acord. Seria molt interessant. Nosaltres vam fer moltes preguntes. Vam plantejar que ens aclarissin una sèrie de coses. El que ells diuen és que en el projecte Castor no hi ha ni un sol euro dels contribuents. Clar, no directament. El Banc Europeu d'Inversions també té fons propis, però una important part del seu pressupost l'aporten els estats membres, no? Per tant, nosaltres entenem... Bé, si tu m'estàs dient que tu pots separar..., no?, i això mai ha tocat això altre..., bé, no ho sé. Jo crec que un banc ha de ser coherent i gestionar els seus fons de manera global, i és..., vull dir que està dins dels seus estatuts, codis i funcionament, que hi ha una aportació de fons de part dels estats membres.

Per tant, si ve aquí i us aclareix que no hi ha hagut ni un sol euro destinat a això, doncs meravellós, però igualment, per nosaltres, la responsabilitat hi és. I una de les proves d'això és que hi ha un contracte que es va..., que no és re estrany, eh?, és un contracte que s'estableix entre la promotora que tira endavant el projecte i el banc, que es diu *project undertaking deed*, i aquest contracte diu coses com que, si la promotora no està oferint la informació suficient, o si el banc té indicis de que manca justificació o que manca el que sigui, li pot exigir auditories, li pot exigir informes a cost de la mateixa promotora. És a dir, hi havia una eina, que era aquest contracte..., que entenc que és una qüestió normal dins d'aquest tipus d'actuacions, però que no es va utilitzar en la mesura que s'hauria d'haver utilitzat, no? Hi havia, creiem, indicis suficients com perquè el Banc Europeu d'Inversions hagués dit: «Un moment,

aturem-nos aquí. No ho veig clar. Aporta'm això, això i això.» I això no es va fer. Per tant, aquí entenem que la responsabilitat del BEI no s'ha acomplert.

I, a més a més –per posar un altre exemple–, amb esquemes de finançament com els *project bond initiative*, no només és que hi havia projectes que res tenien a veure amb l'energia neta, sinó que hi ha hagut relació amb casos de corrupció. Una de les infraestructures..., no que es van finançar, sinó que es van refinançar, perquè un altre cop s'ha utilitzat aquest mecanisme no per finançar projectes nous, sinó per refinançar projectes que, d'alguna manera, trontollaven, no? Llavors, l'autopista aquesta, a Itàlia, que es diu Passante di Mestre, i que va estar refinançada gràcies al *project bond initiative*, ha estat relacionada amb casos de corrupció, no?, i, com deia abans, i, a més a més, res té a veure amb un canvi de model energètic.

Més coses. Una altra de les proves de que en el moment d'escollir, no?, quins dels escenaris... –i, sobre això, entenc que la companya hi podrà aprofundir molt més, perquè és advocada i ha estudiat amb detall la qüestió–, però, diguéssim, el dia abans o els dies abans de que el Govern espanyol prengués la decisió sobre si acceptava la renúncia que tenia sobre la taula, els bons van passar a una qualificació de bons escombraria. Per tant, els mercats saben que això podia anar malament, no? L'opció hi era. La..., no sé com dir-ho –tu ho has dit molt bé (*veus de fons*)–, la base jurídica hi era, no? I la qüestió és que creiem que no es va explorar suficientment, no sabem si perquè no en saben més o perquè algú els estava pressionant, això no ho sabem, però la base jurídica hi era per pressionar per altres fórmules que no fossin les que més directament col·lidien contra la ciutadania, no?

Hi ha informes que justifiquin aquesta inversió? No directament, però és el que dèiem abans, no? En els projectes que es financen d'aquesta manera, no és tant que es miri la utilitat pública, es miren les planificacions estratègiques i la urgència –bé, el projecte, no?, urgent, projecte prioritari–, que al final veiem que són les necessitats del mercat i ja no tant les necessitats energètiques. Realment, o sigui, veiem com un actor com ACS, que venia de fotre's una festa a la bombolla immobiliària, decideix que ara el mercat energètic és també interessant i és també profitós, perquè és un àmbit, l'energia és un àmbit que permet reproduir fluxos d'ingressos molt elevats, igual que el mercat immobiliari, i és un espai de negoci, o així ho entenen actors com l'empresa ACS; va necessitar un soci canadenc que controlés una mica més el tema, però, bé, el Jordi Marsal, al seu llibre, això també ho explica molt bé.

I no em queda massa temps. Simplement, dir que la querrela a nivell d'Audiència Nacional, no?, que segons l'Audiència Nacional, doncs..., bé, va ser arxivada, i l'Audiència Nacional va dir que no hi havia indicis. Nosaltres pensem que no és així. Però des del cas Castor el que es va fer va ser plantejar un recurs d'empara al Tribunal Constitucional, que tampoc ha avançat –i, d'altra banda, potser ja ho intuïem–, però aquí no ens aturem, no?, la idea és plantejar-ho a nivell d'instàncies europees. Com diem, creiem que hi ha aquí aquesta participació important del BEI, i, per tant... Encara que ells diran que es van refiar del soci o de l'Estat membre en qüestió, doncs, pensem que, finalment, un sense l'altre, cadascun dels actors era totalment imprescindible per jugar en aquesta equació, que, d'una altra manera, no hagués funcionat.

El president

Moltes gràcies, senyora Guiteras. I passo la paraula a la senyora Cirera.

Asun Cirera

Molt bé, moltes gràcies. Bé, hi ha moltes preguntes que tampoc sé si podré contestar específicament.

El representant de Ciutadans parlava de si hi han altres procediments judicials pendants. La veritat és que jo ho desconec, perquè jo estic centrada en un aspecte i en un procediment molt concret. A mi em consta que, precisament, la patronal Cecot, de Terrassa –crec que el president també ja va comparèixer–, té algun pro-

cediment, té uns procediments. Ells han recorregut les ordres de manteniment, però no en puc donar detalls, perquè és un tema que se m'escapa a mi des d'un punt de vista professional.

Si hi ha altres països o altres mesures, tampoc..., ho desconec. Sí que us puc dir que..., i si us interessa, aquí va haver un informe de la Comissió de Asuntos Económicos y Monetarios del Parlamento Europeo, sobre el BEI, en què es va parlar d'aquest tema, i, concretament, sobre el paper del BEI es va dir específicament que sobre el paper «del BEI y la comisión en el proyecto Castor, cuya evaluación de riesgos no tomó en consideración el riesgo del aumento de la actividad sísmica asociada a la inyección de gas, pese a la existencia de estudios que alertan claramente de los peligros potenciales de esta operación». Que aquestes paraules, literalment, es contemplen en aquest informe, i, a més a més, aquest informe està ple de referències i d'estudis que posaven en alerta sobre el risc del fracàs del projecte. I aquest estudi, doncs, conté bastanta informació; vull dir que també és una font d'informació que podeu utilitzar.

Quant a la posició dels governs, d'això potser en sabreu més vosaltres que nosaltres al respecte.

Quant a la pregunta que m'ha formulat directament el representant del Grup Socialistes, doncs, per què es va optar per no utilitzar la base jurídica? Doncs, com bé comentava, això és un judici de valor que potser no m'atreveixo a contestar. El que sí que sé –i així ho vam manifestar en la denúncia que vam traslladar a la Comissió Europea– és que a nosaltres ens constava que hi havia –això per premsa, eh?; no perquè en tinguéssim un coneixement directe, sinó per premsa–..., que hi va haver un acord entre ACS i el secretari d'estat d'Energia, Alberto Nadal, després d'aconseguir *el beneplácito del ministro de Industria*, José Manuel Soria. Això és el que consta a la premsa. I més enllà d'això, no m'atreveixo a... I suposo que temes financers..., els compromisos del BEI hi tenen molt a veure, però no puc pronunciar-me al respecte.

Respecte a les consideracions formulades per la Maria, doncs... Ha preguntat sobre la diferència entre promotor i concessionari, i crec que la utilització dels diferents termes ve donada perquè la Mònica està parlant en termes de finançament i de promoció d'un projecte, d'acord? Jo, quan parlo de concessió, estic parlant en termes jurídics de quina és l'empresa que se li va adjudicar, que, al final, la identitat és la mateixa, el que passa és que són termes que s'utilitzen en contextos diferents.

Quant al que comentaves sobre el tema de la renúncia i com passa la... Això està explicat. Inclús hi ha una exposició de motius en el Reial decret 13/2014, que és on s'articula la concessió de la indemnització. Aquest és un reial decret llei..., que també és una de les qüestions que nosaltres vam traslladar a la comissió: per què s'havia fet un reial decret llei, si realment amb una norma de caràcter administratiu era suficient i que, per tant, era molt més fàcilment recurrible, i, en canvi, es va optar per una llei que havia de ser qüestionada a nivell d'un recurs de constitucionalitat, molt més dificultós de recórrer, no? Doncs, bé, en aquest reial decret el que es fa és..., s'ordenen diverses coses, hi han diverses coses. Per una banda el que es fa és: s'extingeix la concessió degut a la situació de risc sísmic que té la infraestructura, i el que es fa és acordar la compensació a la concessionària, i, llavors, el que s'ordena aquí, en aquest reial decret, és que sigui Enagas qui pagui a la concessionària, i que llavors a Enagas, d'alguna manera, se li reconeixen uns drets a recuperar aquests pagaments a través de les contribucions que després es facin en la factura elèctrica. I això és el que, d'alguna manera, doncs, queda reflectit en aquest reial decret. És que, és a dir, el traspàs és..., l'instrument jurídic del traspàs entre una i l'altra és aquest reial decret.

I quant a si calia acceptació de la renúncia; evidentment, vull dir, a veure, quan una concessionària renuncia a una concessió, doncs, ha de ser acceptat. El que passa és que, si es donen les condicions i els requisits necessaris, doncs, per llei s'ha de...

Això és un contracte, en definitiva; doncs s'ha de complir, aquest contracte, no? El que passa és que, bé, la decisió de si s'accepta o no també passava per valorar si es donaven les condicions. I el que nosaltres vam argumentar és que no es donaven per la falta d'operativitat de la infraestructura.

I, bé, per la meua part, crec que, quant a les observacions que s'han fet, no puc aportar gaire cosa més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Cirera. I ara té la paraula la senyora Campuzano.

Maria Campuzano

D'acord. Jo em centraré en les que tenien relació amb la meua intervenció; a veure si les puc respondre.

Amb relació a allò que deia al principi de per què estem preocupades, que, d'acord, que tenim una sentència del Tribunal Constitucional que anul·la aquest mecanisme, però que no estem tranquil·les, no? Per què? Doncs perquè el Tribunal Constitucional, al final, el que anul·la és la forma, no el contingut, no? Llavors, o sigui, el que diu és que la fórmula que s'ha escollit per pagar aquesta indemnització no és correcta, no és l'adequada, però no diu que no s'hagi d'indemnitzar l'empresa. Llavors, allò està aquí. Què passa? Que quan es fa efectiva la sentència del Tribunal Constitucional, la Comissió Nacional de Mercats i de la Competència deixa de pagar, de tornar els diners als bancs, no? I també es deixa de pagar Enagas pel manteniment. O sigui, que nosaltres sapiguem, ara mateix no s'està ni pagant els bancs ni pagant Enagas, d'acord? Què passa? Per això, tant els bancs..., el Santander, CaixaBank i Bankia el que fan és reclamar aquestes quantitats. Primer, fan una reclamació al Consell de Ministres a la que –en aquell moment estava governant el Partit Popular– no respon. I, per tant, s'entén silenci, no?, que es desestima. I, llavors, aquí sí, fan un recurs que plantegen davant del Tribunal Suprem, i ara..., i denuncien l'Estat, perquè els bancs al·leguen perjudici econòmic, no?, perquè ells han avançat uns diners que ara mateix no estan cobrant. Per tant, això està sense resoldre. I Enagas fa exactament el mateix, perquè ha deixat de cobrar pel manteniment. Llavors, el Govern espanyol, que nosaltres sapiguem, no s'ha pronunciat sobre què passarà amb això. Llavors, de moment estem en espera de què passa amb aquests recursos que estan en marxa, no?

Sobre com afecta això les factures –en concret, quina quantificació–, aquesta quantificació nosaltres no la tenim, però, al final, parlem dels grans números, no?, però... Clar, o sigui, estem parlant que estàvem incloent en la factura del gas uns 100 milions d'euros anuals, i per això feia la comparació, una mica, amb el deute de les famílies que estan en situació de pobresa energètica, que Endesa en tres anys ha acumulat aquests..., que no arriben a 30 milions d'euros, i ens estan dient que és impossible d'assumir per part d'empreses que tenen beneficis multimilionaris, no? I, per això, a nosaltres la qüestió del Castor ens indigna especialment.

I també és un altre argument per tornar a visibilitzar què és el que estem pagant en aquestes factures; que abans em preguntaven també exactament què representa en la nostra factura, no? Doncs, al final..., que, a més és això, eh?, això no només passa amb el gas, també passa amb l'electricitat i també passa amb l'aigua, que més del 50 per cent del que paguem és que no és consum, són moltíssimes altres coses. I jo crec que això també és un tema a reflexionar, de com funciona el nostre model energètic; o sigui, en el cas del gas, és un 50 i poc per cent més el que representen els peatges i els cànon. En el cas de l'electricitat, estem parlant que el 65 per cent de la factura són costos fixos, no?, només el 35 per cent és consum.

I això em porta a l'última reflexió del principi que comentava la Maria, de si això era un tema aïllat o és una qüestió sistèmica. Per nosaltres, claríssimament, el Castor visibilitza un exemple més d'un model energètic que realment està construït sobre

l'opacitat, no? I, també, en relació amb la pregunta que feia Esquerra, no?, aquesta opacitat, aquesta poca transparència, com afecta, al final, les famílies, els consumidors, no?, no només els que més estan patint, sinó que també reflecteix com la ciutadania..., és que no podem decidir sobre res que tingui a veure amb el nostre model energètic, ni com produïm aquesta energia ni què estem pagant i què volem pagar en les nostres factures. És un model energètic que realment està controlat, i qui pren les decisions són grans empreses energètiques, evidentment amb connivència del Govern espanyol, que, al final, és el que els posa la catifa vermella per poder crear un model energètic que realment només beneficia aquestes grans empreses, no?

Jo no tenia més a dir.

El president

Moltes gràcies. Doncs ara seria el torn de l'Observatori de l'Ebre. No sé si també s'ho volen partir o només respondrà un... (*Veus de fons.*) Vostès mateixos. Molt bé. Endavant.

Estefania Blanch Llosa

Bé, doncs intentarem anar responent, una mica, a les diferents preguntes que ens han fet. Primer que res, faré, una mica, la pregunta de la rapidesa, no?, de si es va parar a temps o no, si s'hagués pogut evitar; ha sortit, una mica, així, a la sala. Bé, doncs, aclarir això, no?, de que tan aviat com se va detectar en la xarxa de monitoratge, se'n va poder fer l'avís. I llavors és una mica de..., doncs els sismes van continuar, no? Una mica el que dèiem de que inclús van continuar i inclús la magnitud va ser possiblement més elevada; bé, no «possiblement», sinó que la magnitud va ser més elevada després de que es parés la injecció.

Bé, és conegut –i aquí, a l'avaluació de l'impacte ambiental ho vam deixar reflectit– que aquesta activitat sísmica induïda pot durar inclús un any després de tota aquesta activitat industrial. Per tant, era conegut, i per això va passar, una mica, el que es coneix, de que aquesta activitat pot seguir.

Després, també, en el tema d'on es produïen... Amb aquest estudi històric que vam fer, la pregunta era, una mica, on es produïen aquests terratrèmols que hem estudiat des de l'any 1975 fins al 2012. Bé, el que es va fer va ser aquest estudi històric, utilitzant aquestes dades de l'IGN, i analitzant els epicentres que havien ocorregut en un radi d'uns quaranta quilòmetres al voltant del punt d'injecció del Castor; per tant, durant aquesta anàlisi històrica, durant aquest període de temps, si..., es detectaven terratrèmols tant a terra com a mar, com a les falles que estaven més al Castor. El terratrèmol de magnitud més gran, durant aquest període de temps, va ser enregistrat a Terol. Nosaltres sí que tenim situats cada un d'aquests terratrèmols, i altres terratrèmols que hi van haver, que estaven situats molt pròxims al punt que havia de ser el punt d'injecció del Castor. D'aquests vint, vint-i-cinc que parlava anuals, podríem parlar de que uns deu es podrien produir justament al punt d'injecció del Castor. Estàvem parlant..., nosaltres el que fèiem era aquest estudi històric d'un radi d'uns quaranta quilòmetres de distància.

David Altadill Felip

Em sembla que hi havia una pregunta del Grup Socialistes, que parlava si nos havíem adonat de que..., no havíem deixat clar si havíem vist activitat al juny o al setembre. Bé, tot el seguiment se va fer en temps i forma. Després de que va passar este episodi, i és quan ens assabentem que se van fer proves amb anterioritat, és quan fem una reanàlisi de les dades i tornem a reverificar si allí hi havíem vist alguna cosa, no? I, tant en el seu moment com amb la reanàlisi, no es va veure res. Això estaria, diguéssim, en conjunció amb el que ha comentat abans la meua companya: que l'activitat se comença un dia, però que els efectes poden produir-se més tard en el temps.

Gràcies.

Estefania Blanch Llosa

Després, també, el grup de la CUP ens comentava si es podia haver evitat o si vam tindre resposta als nostres suggeriments. Nosaltres, el que vam dir en aquesta avaluació d'impacte és que aquesta activitat és coneguda, i, de fet, està regulada a diferents països. I un dels nostres suggeriments era que s'havia de fer un treball de monitoratge sísmic rutinari «*el cual permita tomar decisiones sobre la actividad en un futuro*». Este va ser un dels nostres suggeriments. I nosaltres no vam tindre ja cap resposta; o siga, no vam tindre cap resposta de re. Simplement, això, esta allegació es va fer l'any 2005, i la següent informació que vam tindre va ser el 2008, que Escal es fica en contacte amb nosaltres per a contractar els nostres serveis per a fer aquest monitoratge sísmic. En cap moment vam tindre una resposta per part de ningú, ni del ministeri ni ningú.

Després, les següents preguntes..., una mica, aquestes preguntes, o reflexions més aviat, no?, de si, doncs, previsible, s'hagués pogut tenir present... I, després, de diferents informes que hi han hagut: una, l'avaluació de l'impacte que vam fer des de l'observatori, dient que aquesta activitat sísmica induïda era coneguda i que està regulada a altres països i a altres llocs. I també aquest informe que es va fer de la..., que es diu «de la Shell», que és..., aquest informe està relacionat amb un projecte que hi havia en aquell moment a la plataforma petrolífera Casablanca, que era un informe que s'havia fet per a..., se justificava la instal·lació d'un sismòmetre submarí a la plataforma Casablanca, perquè s'havia detectat que hi havia sismicitat en aquella zona, a la zona de la costa de Tarragona. I aquell informe justificava aquesta instal·lació, en aquell moment, del sismòmetre submarí. Bé, doncs, són aquests diferents informes i aquesta diferent informació que es va anar enviant per part nostra. Després, si altres institucions, com ara l'IME, van fer altres informes, això..., nosaltres desconeixem què més es va fer.

Llavors, pel tema de que si ara l'actual xarxa és suficient per als propers possibles treballs de segellament del Castor, si és adequada o no; bé, nosaltres en aquell moment, en el moment en què es va planificar aquesta xarxa de monitoratge, aquesta xarxa local de monitoratge sísmic, estaven plantejades aquestes deu estacions sísmiques que estaven pròximes al Castor, i també estava plantejada la possibilitat d'instal·lar un sismòmetre submarí prop del punt d'injecció al Castor, per si era necessari fer un seguiment més intensiu de l'activitat sísmica. I, bé, això estaria en aquella memòria d'aquest projecte i seria una possible proposta que es podria portar a terme.

I l'última pregunta, de que el 13 de setembre des de l'observatori es suggereix aquesta aturada de la injecció o arribar a injectar caudals inferiors o iguals als que hi van haver durant els primers períodes de prova. Que si en vam tenir resposta? Bé, el que vam tenir va ser, doncs, simplement, una trucada en què se'ns informava des de..., Escal ens informava de que les diferents autoritats pertinents en aquell moment estaven informades de tota l'activitat que hi havia, i esta va ser la informació que nosaltres vam tindre, la resposta que vam tindre sobre això.

Esperem haver ajudat a aclarir els dubtes.

El president

Gràcies, senyora Blanch. La senyora Guiteras volia acabar de fer una puntualització; per tant, endavant.

Mònica Guiteras Blaya

Gràcies. No, només he recordat, no?, en escoltar l'Asun sobre el moment en el que es va decidir fer aquesta compensació, que la premsa parlava d'aquesta reunió entre el secretari Nadal i Florentino Pérez, però alhora dir que, posteriorment, el seu germà, l'exministre Nadal, valdria molt la pena que incloguéssiu dins de –no sé si se li diu «proves», «documents», el que sigui–..., la compareixença de l'exministre Nadal el 31 de gener de l'any passat, en la que, després de la sentència del Constitucional dient que la indemnització no havia estat amb l'instrument jurídic adequat, ell

va fer una sèrie de declaracions que penso que val la pena recuperar. Jo ara no les sabré citar tal qual, però va parlar de que s'intuïa una enorme litigiositat, no? Que és com, bé, això ja ho sabíeu prèviament, entenc, no?, que, quan tu plantejes una sèrie de mesures, després et vindrà aquesta litigiositat. I, després, també, en algun moment parla de la reputació d'Espanya davant del Banc Europeu d'Inversions. Vull dir, aquesta qüestió surt en les seves declaracions i fa referència a això, d'alguna manera. No utilitza aquestes paraules, però nosaltres la lectura que en fèiem és: «No podemos dejar caer a ACS», no? No ho diu així, però parla de que, davant dels compromisos amb el BEI i aquesta promotora, doncs, la reputació dels actors espanyols que estaven en aquest projecte podia quedar tocada. I, per tant, crec que seria interessant que s'incloguessin, en els diferents documents o materials dels que disposeu, les declaracions d'aquell dia de la compareixença de l'exministre, perquè crec que aporten també algunes pistes.

I l'altra qüestió seria que, dins dels processos judicials que estan en marxa..., potser vosaltres teniu més informació que jo, però la causa oberta al Jutjat número 4 de Vinaròs, que s'ha anat allargant i ha passat a ser causa complexa, etcètera, però els terminis apuntaven a final de 2018, no? Per tant, què està passant amb això? I si, des d'aquesta comissió, es pot sol·licitar més informació o podeu saber què està passant amb aquest altre procés, que al final, doncs, també està allà en *stand-by*, sense aportar llum a una cosa que necessitem.

El president

Gràcies, senyora Guiteras. Ara seria el torn, un altre cop, dels partits polítics. Si volen fer alguna consideració... (*Pausa.*) Per aquesta banda, ningú; per aquesta banda, tampoc.

Per tant, les compareixents i el compareixent, moltíssimes gràcies per haver vingut, pels seus aclariments, i, ja ho saben, per a qualsevol cosa extra que vulguin considerar, ens ho fan arribar i ho repartirem per a la resta de grups, per a veure si ho aclarim d'una vegada per totes i es fa justícia en aquest cas.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i quatre minuts.